

Camelia Circa – Chirilă

Diana Șimonca – Opreța

Radu Savulov

GHID DE SCRIERE CREATIVĂ
pentru elevii de gimnaziu

Referent științific: Laura Orban, inspector de limba și literatura română la IȘJ Arad

Textele ilustrative aparțin următorilor elevi de la Colegiul Național *Moise Nicoară* din Arad:

Anda Chiș, Andreea Incicău, Anyia Circa – Chirilă, Mălina Duma, Cristina Hotăran, Maya Ioniță, Andrei Maria, Alexandra Mândra, Marc Moț, Alexandru Muntenița, Damaris Parasca, Alesio Puf, Ariana Șerpar

Imaginile au fost realizate de următorii elevi ai aceluiași colegiu arădean:

Anyia Circa – Chirilă, Amelia Fanea, Loriană Horgea, Maria Marc, Mihnea Marcu, Alexandra Poșta, Gheorghe Sturz – Lazăr

TEXTUL NARATIV

Să scriem un text narativ!

Pentru început, trebuie.....

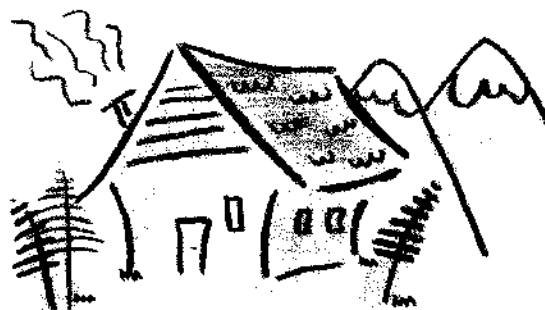
- * Să decizi care sunt personajele.
- * Ce fel de personaje sunt?
- * Ce statut au, cum arată etc?

Apoi gândește-te la.....

- * Unde și când are loc acțiunea.
- * Se numește cadru spațio - temporal.

Trecut?

Prezent ?

Viitor?

E momentul să punem o problemă....

- ★ Ce se va întâmpla în povestea ta?
- ★ Care e principalul eveniment?
- ★ Ce fel de poveste e (cu aventuri, cu lecții de viață, cu lupte cu dușmani și anteroi)?

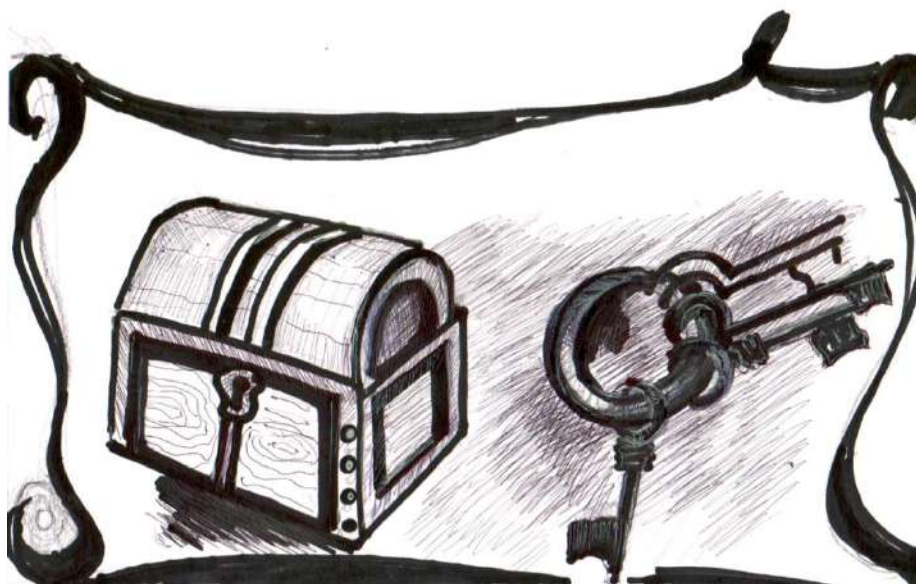

Include evenimente importante...

- ★ O confruntare, un moment în care începe o ceartă, un conflict, o situație dificilă (intriga)
- ★ Întâmplări surprinzătoare, probe ale curajului (evenimentele narațiunii)
- ★ Momentul cel mai tensionat, care te ține cu sufletul la gură (punctul culminant)

În finalrezolvarea problemei!

- ★ Gândește-te cum va rezolva personajul tău problema!
- ★ Ce fel de final e? Fericit ? Nefericit?

Să ai în vedere.....

- ★ Predominanța **verbelor dinamice** (care arată mișcarea) la **trecut**, căci ele prezintă acțiunea: *luptară, se sui, se cățără, se îmbrânceau, căzu, a întâlnit* etc și a **substantivelor**: *vrăjitoarea, ceaunul, căpcăunii, piratul, băiatul, colegii, părinții* (le poți combina ca figuri de stil, vezi mai jos)
- ★ **figuri de stil**, adică diverse combinații ale verbelor și substantivelor cu adverbele și adjectivele, care să arate artistic:
 - ☀enumeratii: *vrăjitoarea, băiatul și corabia; plănuiau, pregăteau armele și atacau etc*
 - ☀repetiții: *mama era de-a dreptul o vrăjitoare – vrăjitoare; și se luptară și se luptară zi de vară până-n seară etc*
 - ☀comparații (cât mai curajoase, folosește-ți imaginația!): *mama ca o vrăjitoare, băiatul precum un pirat curajos, se luptară ca eroii etc*
- ★ Ca să aibă claritate pentru cititor, textul tău trebuie să răspundă la unele întrebări elementare din mintea acestuia, referitoare la desfășurarea acțiunii:
 - ★ Cine?
 - ★ Când?
 - ★ Unde?
 - ★ Ce?
 - ★ Cum?
 - ★ De ce?
- ★ Textul trebuie să aibă cel puțin **trei** alineate:

1. vei oferi răspunsurile la întrebările: cine (face acțiunea), când, unde, ce se întâmplă?
2. îți vei folosi imaginația, construind gradat acțiunea și tensiunea, vei combina substantivele și verbele, dar și adjectivele și adverbele în figuri de stil
3. vei încheia, exprimându-ți părerea, sentimentul, starea, concluzia vis-à-vis de ceea ce ai povestit

Dacă vrei, poți realiza textul în versuri!

Într-o dimineață / seară etc de primăvară / vară / toamnă / iarnă, într-un orășel / sat / colț de lume etc (introdu și prezintă personajul / personajele)

.....
.....
.....
.....
.....

El / Ea / Ei / Ele locuiau / se îndreptau spre etc (introdu și prezintă spațiul acțiunii)

.....
.....
.....
.....
.....

Într-o zi... etc (e momentul să înceapă acțiunea)

.....
.....
.....
.....
.....

Și astfel ... (ce face mai departe personajul)

.....
.....
.....
.....
.....

Însă, într-o bună zi / la un moment dat ... (ceva merge prost / apare o problemă / începe o ceartă, un conflict)

.....
.....
.....
.....
.....

Atunci / În acel moment ... (cum încearcă personajul să rezolve problema)

.....
.....
.....
.....
.....

În cele din urmă / Într-un final ... (a reușit personajul să rezolve problema?)

.....
.....
.....
.....
.....

Așadar ... (construiește un final / introdu o lecție de viață / un proverb etc)

.....
.....
.....
.....
.....

.....
.....
Asta nu e tot! Verifică-te!

Citește ce ai scris și răspunde sincer la întrebarea: Textul tău îl ține pe cititor atent și interesat?
Acțiunea construită de tine a respectat scstructura aascendentă și descendentă a muntelui?

Toate poveștile trebuie să aibă un început, un cuprins și o încheiere.

Înainte de a te apuca să scrii, ar fi bine să faci un plan al fiecărei părți.

O sugestie ar fi să te gândești la povestea ta ca la un munte. Uite cum:

Început
Prezintă personajele și cadrul.

Intrigă
Se întâmplă ceva cu personajele și așa începe acțiunea.

Problemă
Intervine ceva – un mister, un eveniment dramatic sau o dispută.

Rezolvare
Problema este rezolvată.

Încheiere
Toate firele poveștii se leagă.

(schemă preluată din cartea *Cum să scrii propria poveste*, Editura Usborne)

Câteva texte scrise de colegi de vârsta ta...

Tărâmul interior

de Anyia Circa – Chirilă

M-am întors din hoinăreala mea prin lumea viselor aterizând printre așternuturile albe și catifelate. Mi-am scos picioarele de sub plapuma călduroasă și mi le-am pus greoi pe podea, care părea de gheață. Am început să-mi târăsc picioarele crezând că patinez, dar căzând, mi-am dat seama că încă dormitam... După ce am părăsit cu adevărat starea de somnolență cu ajutorul apei

reci (mama obișnuiește adesea să o citeze pe bunica ei, recitându-mi niște versuri pe care străbunica mea le-ar fi brodat cu mâna ei pe o cergă de perete, cum aveau toate casele țărănești: *Cu apă rece / Spălând a ta față / Te umpli de viață*), am îmbucacat repede ceva și, călcând cu pași repezi pe strada umedă, am ajuns în stația pustie. Tramvaiul a ajuns și, spre surprinderea mea, era gol.

În timp ce admiram peisajul citadin, ferestrele tramvaiului au început să fie acoperite de scânteii. Conducătorul a ieșit din cabina sa secretă și a dispărut ca prin ceață. Șinele au început parcă să plutească și, brusc, tramvaiul a aterizat într-un peisaj ce se întunecase. Când s-au deschis ușile, totul era un nor de praf. Praful mi-a intrat în nări, ceea ce mi-a provocat un strănut uriaș.

Multe umbre treceau pe lângă și prin mine. Umbrele se înmulțeau din ce în ce, până când o luminiță le-a risipit. Nu era o simplă luminiță, era de fapt lumina unui felinar ținut de o fată cu piele albastră. Ochii îi erau verzi, iar părul negru.

- Sunt aici să te conduc, mi-a spus cu o voce caldă.
- Dar nu știu cum te cheamă.
- Nu am nume.

Fata m-a condus în orașul pustiu, unde am dat de un cer alb – alb, cu nori – cifre. Cerul mă fascina, dar nu am avut prea mult timp să-l admir, căci necunoscuta mă târi spre o casă la fel de pustie precum orașul în care se afla. În mijlocul unei odăi, dădurăm peste câteva suflete ce gemeau și șopteau mereu, disperat: *Nu știu... nu știu...*

- Ce-i cu oamenii ăștia ciudați? Dar cu dezordinea aceasta? Haide, să plecăm!
- Nu până nu faci ordine în această casă!

I-am aruncat o privire ciudată. La ce se așteptase?! Locul acela infect m-a dezgustat. Ochii lucioși mă priveau cu scârbă. Așa cum îi priveam și eu pe ei. Începeam să mă sufoc. Am ieșit afară repede. Cerul era la fel de alb, numai că avea acum și câteva irizări violete. În timp ce îl admiram pierdută în farmecul lui, am observat cum cifrele din nori se reanjară, formând cuvântul: *Poți*, apoi încă unul: *Știi* și ultimul: *Vei reuși*. Cuvintele mi-au dat o stare nemaitrăită de bine, mă simțeam plină de bucurie, de energie, o stare care m-a făcut să reintru în casă, ce părea acum o altă lume, căci casa era plină nu de suflete ce gemeau, ci de suflete ce se motivau pozitiv. Umbrele de pe pereți au dispărut. Atmosfera neagră a fost înlocuită de una senină, iar persoanele nu mai purtau zdrențe, ci aveau haine curate și elegante și un păr aranjat. Această imagine mi-a schițat un zâmbet. Parcă găseam ceva în mine ce îmi dădea impresia de eroism. Știam că e doar un gând, dar era și o sursă de forță interioară nemaitrăită și nebănuită.

Să fi adus eu fericire într-un oraș pustiu?

Am lăsat grijile în urmă și m-am mutat acolo pentru o vreme. În fiecare zi, felinarele îndoite își închideau lumina, fiindacompaniate de cântece liniștitoare. Norii din cifre au dispărut, făcând loc soarelui zâmbitor. Apa nu mai era acoperită de mazăgă, ci lucea ca diamantul. Clădirile erau tot sucite și îndoite. Aveau niște forme ciudate, ce dădeau însă un aer de optimism orașului. Ușor, ușor, oamenii s-au obișnuit cu prezența mea acolo și au ajuns să mă aprecieze pentru ceea ce făceam pentru ei: le ofeream sfaturi pentru viață, gospodăream împreună cu ei sau îi ajutam pe cei săraci. Simțeam cum un val de narcisism mă lovea. Am avut un gând stingher de a ieși, de a evada din orașul acela, însă l-am alungat repede. Curând însă am început să mă înstrăinez de mine însămi. Toți au realizat. Problema era că întreg orașul devenea afectat. Mucegaiul s-a întors, întunericul s-a reșezat, locuitorii au suferit multe boli care nu vor fi detaliate acum și aici. Știam și eu că ceva nu e în regulă: orașul era acum rău, acum bun, acum din nou rău.

M-am întors spre fata zâmbitoare:

- Repede, ajută-mă!
- Depinde doar de tine.

- Cum?!?
- Găsește echilibrul.
- Echilibrul?... Ce echilibru?

În momentele mele de analizare a problemei, toată nebunia s-a oprit. Persoanele au înghețat. M-am întors și, cu o privire confuză, m-am uitat la fiecare. Frica de pe fața lor m-a speriat. M-am uitat la pereți. Albi. Toată lumea era situată într-un cub de un alb imaculat. Atunci mi-am dat seama ce era ciudat la orașul ăsta. Era propriul meu oraș. Orașul în care vântul bate după starea mea.

În acea clipă, tramvaiul a țâșnit din nou. M-am trezit ca dintr-un coșmar și nu doar că m-am trezit, dar îl și trăiam. În jumătate de oră, aveam test la fizică. Atunci, mintea și sufletul mi-au zburat spre orașul misterios din inima mea. Dacă mie mi-e frică, acolo ce se întâmplă? Mi-am alungat repede acest gând. Cu bucurie și curaj, am trecut testul cu bine. Cum au reușit niște omuleți să mă ajute la școală? Oare acei omuleți sunt sentimentele mele?

Târziu, am realizat că acea vizită m-a învățat ceva. Spaima și tristețea deșiră. Bucuria repară. Orice, oricând, oriunde.

Pădurea magică

de Andreea Incicău

Într-un oraș mare, aflat în apropierea unei păduri, trăia odată un băiat curajos și curios. Cel mai mare vis al său era cel de a explora pădurea “ fără sfârșit “ de la marginea orașului. Pentru că părinții săi i-au interzis acest lucru, acela fiind un loc periculos, copilul s-a întristat foarte tare.

Într-o zi, băiatul hotărî să se avânte spre pădurea întunecată, imediat după ce mama și tatăl său plecară la serviciu. Astfel a mers, a mers și a tot mers, până ce a ajuns într-o poieniță. Acolo se afla o oglindă mare și frumoasă. Pe rama acesteia scria: “De bagheta vrăjitoarei o vei lua, trei lucruri bune ți se vor întâmpla.” Atingând marginea oglinzii, băiatul ajunsese în tărâmul vrăjitoarelor. Stătea chiar în fața palatului celei mai rele și înfricoșătoare vrăjitoare, care avea o cameră specială pentru vrăji, unde se aflau un ceaun mare, multe eprubete cu felurite poțiuni și bineînțeles, un fotoliu comod, unde vrăjitoarea dormea liniștită, ținându-și strâns bagheta în mână. Cu curaj, băiatul intră în palat, umblând încet și pășind tiptil-tiptil, nedorind să își trezească adversara. În castel se aflau niște scări abrupte și periculoase în care nu încăpea nici măcar piciorul unui copil, așa că băiatul hotărî să urce scările, sărind de pe o treaptă pe alta și călcând doar pe vârful picioarelor. Astfel ajunsese la etaj, lângă camera în care se afla vrăjitoarea. Deschise încet ușa, dar scârțâitul asurzitor al acesteia o trezi pe adversara de temut. Băiatul însă nu s-a dat bătut atât de ușor, fiind curajos precum un pirat, așa că plănuie să lupte împotriva ei. Îi spuse și vrăjitoarei acest lucru, dar avea totuși câteva condiții. Folosirea magiei era interzisă. Fiecare avea timp să plănuiască, să pregătească armele, iar apoi să atace, strategia fiind făcută în liniște, iar pentru ca învingătorul să fie răsplătit, “ premiul cel mare “ va fi bagheta vrăjitoarei. Adversara acceptă, știind că va câștiga. Astfel, fiecare se pregăti, dar totuși vrăjitoarea nu se ținu de cuvânt și luă înfățișarea unui căpcăun mare și puternic. Cei doi se luptară ca eroii, zi de vară până-n seară, dar băiatul era prea obosit. Se urcă pe un stâlp și luă bagheta vrăjitoarei, dar, cățărându-se prea sus, s-a dezechilibrat și a căzut. Atunci, cele trei lucruri bune s-au adevărit: băiatul se afla acum acasă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, păstrând bagheta magică ca semn de izbândă și simțindu-se ca un adevărat erou.

Cu siguranță, aceasta a fost o lecție bună pentru băiatul curios, care, chiar dacă părinții săi nu au aflat de întâmplarea prin care a trecut fiul lor, a învățat că trebuie mereu să asculte de mama și tatăl său, pentru că altfel s-ar putea răni, iar faptele sale ar putea avea consecințe grave.

Tărâmul fermecat

de Anda Chiș

Într-o zi frumoasă de vară, prietena mea cea mai bună, Amalia, a venit la mine în vizită.

În timp ce eram la mine în cameră și povesteam, am văzut o lumină ieșind din dulapul meu. Ușile acestuia s-au deschis, iar acea lumină ne-a dus într-un univers foarte ciudat. Pe un deal era un castel foarte întunecat, peste acel deal era noapte, iar deasupra castelului zburau în cerc lilieci, maimuțe cu aripi, multe specii de păsări și alte animale ciudate. Pe dealul opus era un castel vesel, colorat, încunjurat de flori. Peste acest castel era ziua, iar soarele își împărtășea căldura și bucuria peste tărâm. Cele două tărâmurile erau despărțite printr-un râu. Din nefericire noi eram în parte întunecată, în partea râului.

Doi paznici ne-au văzut și ne-au dus la vrăjitoarea care conducea acea parte. Vrăjitoarea când ne-a văzut ne-a făcut prizonierile ei și ne-a închis în cel mai înalt turn. În celelalte celule erau închise zâne din parte cea bună, inclusiv conducătoarea tărâmului bun.

Zânele erau foarte frumoase, iar vrăjitoarea le-a închis pentru a le lua frumusețea. Cea mai frumoasă era conducătoarea. Ea ne-a întrebat cum am ajuns acolo, iar noi i-am povestit tot ce s-a întâmplat. Celelalte zâne ne-au spus că există o vrajă cu care putem ajunge pe tărâmul cel bun, doar că acolo, în celulă, magia nu funcționa.

În acea celulă am mai stat încă vreo două săptămâni, iar în acel timp am devenit foarte bune prietene. Chiar dacă magia nu funcționa, exista totuși o magie. Aceea era magia adevăratei prietenii.

În timp ce povesteam, a apărut din nou lumina aceea pe care am văzut-o la mine în cameră. Acea lumină se îndrepta spre noi, iar deasupra acesteia scria ” Magia adevărată este magia priteniei”. Lumina ne-a prins pe toate și ne-a dus pe celălalt tărâm. Toate eram foarte bucuroase, deoarece am scăpat de vrăjitoare. Zânele au rămas în tărâm, iar pe noi ne-a dus lumina până acasă.

Aceea a fost cea mai mare aventură pe care am trăit-o. Eu și cea mai bună prietenă eram foarte fericite deoarece ajunseserăm acasă, dar și deoarece ne făcuserăm prietene noi.

Să scriem un text narativ pornind de la o imagine!

Privește cu atenție imaginea de mai jos și..... scrie un text narativ amuzant despre familia ilustrată acolo.

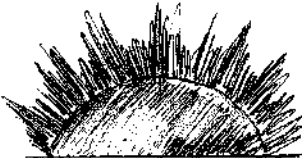

- ★ Construiește personajele.
- ★ Ce fel de personaje sunt? Pozitive / negative?
- ★ Ce statut au, cum arată etc (fă-le câte o fișă descriptivă din punct de vedere fizic și moral, comportamental)?

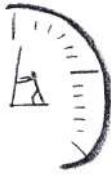

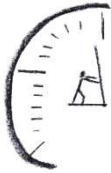

	<i>Tatăl</i>	<i>Mama</i>	<i>Băiețelul</i>	<i>Fetele</i>
<i>Imaginea fiecăruia</i>				
<i>Inventează-le câte un nume!</i>				
<i>Realizează câte o descriere fizică pornind de la imagine!</i>				
<i>Realizează câte o descriere comportamentală pornind de la imagine!</i>				
<i>Asociază fiecărui personaj câte o acțiune pe care ar putea-o realiza, care să fie punctul de plecare pentru textul tău narativ!</i>				

Apoi gândește-te la.....

- ★ Unde și când are loc acțiunea.
- ★ Se numește cadru spațio - temporal.

	UNDE	CÂND	
acasă			Într-o dimineață
în vacanță la mare			În miezul zilei

în vacanță la munte			Într-o seară
Într-un castel			O călătorie înapoi în timp
Pe o altă planetă			O călătorie în viitor

Poți combina cum vrei variantele din tabelul de mai sus sau poți găsi altele.....

E momentul să scriem textul narativ....

- ★ Ce se va întâmpla în povestea ta?
- ★ Care e principalul eveniment?
- ★ Ce fel de poveste e (cu aventuri, cu lecții de viață, cu lupte cu dușmani și anteroi)?

În finalrezolvarea problemei!

- ★ Gândește-te cum va rezolva personajul tău problema!
- ★ Ce fel de final e? Fericit ? Nefericit?

Să ai în vedere..... structura muntelui în construirea poveștii:

- ★ INTRODUCERE – în care prezinți personajele și cadrul
- ★ CUPRINS – *intriga* = situația care declanșează cearta, conflictul; *problema propriu* – *zisă* – punctul tensionant; *rezolvarea problemei*
- ★ ÎNCHEIERE – finalul fericit sau nefericit al poveștii

Dacă vrei, poți realiza textul în versuri!

Într-o dimineață / seară etc de primăvară / vară / toamnă / iarnă, la mare/ munte / în propria casă etc (introdu și prezintă personajul / personajele)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

El / Ea / Ei / Ele locuiau / se îndreptau spre etc (introdu și prezintă spațiul acțiunii)

.....
.....
.....
.....
.....

Într-o zi... etc (e momentul să înceapă acțiunea)

.....
.....
.....
.....

Și astfel ... (ce face mai departe personajul)

.....
.....
.....

Însă, într-o bună zi / la un moment dat ... (ceva merge prost / apare o problemă / începe o ceartă, un conflict)

.....
.....
.....

Atunci / În acel moment ... (cum încearcă personajul să rezolve problema)

.....
.....
.....

În cele din urmă / Într-un final ... (a reușit personajul să rezolve problema?)

.....
.....
.....

Așadar ... (construiește un final / introdu o lecție de viață / un proverb etc)

.....
.....
.....

Asta nu e tot! Verifică-te!

Citește ce ai scris și răspunde sincer la întrebarea: Textul tău îl ține pe cititor atent și interesat? Acțiunea construită de tine a respectat structura ascendentă și descendentă a muntelui?

PROVOCARE! Rescrie întreaga poveste din perspectiva pisicii!

Într-o dimineață / seară etc de primăvară / vară / toamnă / iarnă, la mare/ munte / în propria casă etc (introdu și prezintă personajul / personajele)

.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
El / Ea / Ei / Ele locuiau / se îndreptau spre etc (introdu și prezintă spațiul acțiunii)
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
Într-o zi... etc (e momentul să înceapă acțiunea)
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
Și astfel ... (ce face mai departe personajul)
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
Însă, într-o bună zi / la un moment dat ... (ceva merge prost / apare o problemă / începe o ceartă, un conflict)
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
Atunci / În acel moment ... (cum încearcă personajul să rezolve problema)
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
În cele din urmă / Într-un final ... (a reușit personajul să rezolve problema?)
.....
.....
.....
.....

.....
.....
.....
.....
Așadar ... (construiește un final / introdu o lecție de viață / un proverb etc)
.....
.....
.....
.....

Ce s-a schimbat la textul tău? Crezi că place mai mult cititorului acum? De ce?

Câteva texte scrise de colegi de vârsta ta...

Patru greșeli de patru ori la rând

de Maya Ioniță

Era cam după prânz când a început aventura familiei Popescu. Cu toții erau în sufragerie. Tocmai terminaseră de mâncat prânzul delicios gătit de mama. Ceasul bate de ora două fix. Gemenele Ema și Luiza stăteau tolănite și plictisite pe canapea. Coadă lungă și blondă a Emei deranja pisica din brațele sale, la fel de mult cum le deranja și pe ele această după-amiază plictisitoare. Părul șaten al Luizei era din milimetru în milimetru mai aproape de balonul imens de gumă pe care o mesteca Ema. Luiza nu avea timp să vadă tot ce se întâmpla în jurul ei, deoarece aceasta croșeta o beretă numai bună pentru a o păzi de soare. Mama intră pe ușa sufrageriei cu două înghețate mari și apetisante la cornet. Cu o cupă de vanilie, căpșuni și ciocolată, fiecare. Matias, băiețelul cel mic, începu să suradă de bucurie cum văzu înghețata, parcă a și uitat de balonul lui prețios. Tata e cu ceaiul său cald în mână. Strănută și tușește neîncetat. Mă mir că ceaiul încă e în cană.

Părul Emei e mult prea enervant, așa că pisica se hotărî să sară din brațele stăpânei. Se îndreptă rapid spre ușă. Ema se sperie și se înclină spre Luiza, aceasta prinzându-și părul în guma lipicioasă a Emei. „Of, Doamne!” strigă Luiza nervoasă. Mama se întoarse către gemene să vadă ce s-a întâmplat și, într-o clipă de neatenție, zdup!, pleosc!, pisica se lovește de piciorul mamei, iar ea scapă înghețatele pe jos. Matias vede toată acțiunea și începe să plângă. Balonul lui este eliberat din strâmtoarea mâinii sale și se duce sus - sus la tavan, unde nimeni nu îl poate prinde. Matias observă a doua nenorocire și începe să plângă și mai rău. Tata se grăbește să ajute pe toată lumea deodată și scapă cana de ceai fierbinte tocmai pe rochia Emei. Ema începe să se bosumfle.

Totul e un dezastru absolut! Ah, de s-ar fi putut da timpul înapoi și dintr-o dată! Iată că ceva magic se întâmplă. Toți ajung iar în același loc fără să se fi întâmplat nimic. Ceasul bate de ora două fix. Toți sunt șocați. Mama intră pe ușă cu înghețata. Ema realizează că timpul a fost dat înapoi și anunță pe toată lumea să aibă mare grijă la ce fac. Ea își prinde părul într-un coc ca să nu mai deranjeze pisica de la care, până la urmă, a pornit totul. Totul pare că merge bine, totul e bine, of! nu din nou! Tata strănută, pisica se sperie și totul se întâmplă din nou, fără niciun detaliu lipsă.

Bum! Este ora două fix din nou. Familia Popescu se prinde că până nu va ieși totul ca la carte, călătoria în timp nu se va opri. Așa că Ema are părul prins în coc, Luiza la fel, pentru a nu se mai lipi de guma de mestecat a Emei, mama ține înghețata strâns în mână, tata se ține de nas, iar Matias și-a legat balonul de mână. Nimic nu pare că merge prost încă. Vântul de afară trânteste ușa, care sperie pisica ce sare din brațele Emei. Luiza nu își prinde părul în balonul de gumă, dar în rest se întâmplă toate din nou. Pisica sare și o dărâmă pe mamă cu tot cu înghețate. Matias începe să plângă. Tata fuge și scapă ceaiul pe rochia Emei. Ce-i drept, balonul nu pățește nimic... încă. Luiza se trage deoparte, ca să nu fie pătată și ea, iar unul dintre acele de croșetat sare și sparge balonul. Trecutul se repetă!

Două fix din nou. Toate geamurile au fost închise pentru a evita vântul sau curentul. Totul merge bine. Luiza nu își lipește părul, iar pisica nu sare. Tata tușește, scapă ceaiul, o udă și pe pisică, aceasta și istoria se repetă. Două lucruri au ieșit bine. Balonul și părul Luizei sunt intacte. Cum facem cu înghețata și ceaiul?

Două fix iar. Pisica e la locul ei, balonul e bine, părul Luizei e bine, rochia Emei e bine. Tata a lăsat ceaiul pe masă de data asta. Luiza nu mai croșetează, ce e drept. A lăsat acele și jumătatea de beretă pe jos. Mama intră cu înghețata și se împiedică de setul de croșetat, scăpând înghețata.

Două fix pentru ultima dată azi. Totul e bine. Ceaiul pe masă. Setul de tricatat pe canapea. Guma în gură, nu în păr. Balonul legat de mâna lui Matias, rochia e și ea curate, dar stai! Unde e pisica?

Câteva texte scrise de colegi un pic mai mari...

Pădurea bufniței

de Alexandru Muntenița,

Un întuneric nepătruns se așternu peste pădurile care se întindeau pe meleagurile sudice ale României. Nimic nu era de văzut, decât luna care strălucea mândră printre stele, domnind parcă peste pământul adormit. Totul era atât de liniștit, încât părea că viața lipsește cu desăvârșire din acele locuri. Dar pacea nu era menită să dureze...

Totul a luat o întorsătură total opusă când prin pădure trecu ca fulgerul o mașină, care sfâșie liniștea aceea deplină. La volanul acesteia, Iustin, un bărbat cu păr castaniu curgându-i pe umeri și ochii albaştri ca opalul, stătea încordat, prin mintea sa zbatându-se gânduri care îl măcinau încet și dureros. „Ce i-am făcut să merit asta? De ce a trebuit să apară și el? Trebuia să fim doar noi doi! De ce?” Deși punea totul la suflet, iar plânsul îl sufoca destul de des, încercă să se abțină, deoarece se săturase să audă același lucru încontinuu: „Un bărbat nu ar trebui să plângă!”. „De parcă bărbații ar fi făcuți din piatră” își repeta mereu în minte când auzea acele vorbe. Pentru a-și înghiți plânsul, încercă să privească pe geam la piesajul nocturn prin care trecea, luminat doar de farurile lui mai mult stinse decât aprinse, cu speranța că gândurile care îl bântuie se vor risipi.

Privi pierdut drumul pentru o vreme, până când, cu colțul ochiului, zări o siluetă luminoasă pierdută printre copaci. Cu o mișcare instinctivă, își întoarse capul pentru a se asigura că mintea nu îi joacă feste, dar nimic nu mai era de zărit în spatele lui decât pădurea, care, neluminată de farurile mașinii, părea să fie doar o mare de întuneric. Mai privi el câteva secunde în spate, dar, văzând că totul era înghiți de întuneric, se resemnă cu gândul că oboseala își spunea cuvântul și își reîndreptă atenția la drum. Era însă prea târziu... Adrelina începu să i se scurgă în sânge cu repeziciune când văzu cum asfaltul dispare de sub roțile mașinii, aceasta plutind pentru o secundă, după care începu să coboare într-o vale abruptă, împânzită și aceasta de copaci. Coborârea nu dură mult. Dimpotrivă, a fost foarte scurtă. Nu dură mai mult de câteva secunde ca mașina să se izbească de un copac bătrân, încolăcindu-se în jurul lui.

Pentru câteva minute, după ce zgomotul strident se opri din a mai răsună prin pădure, liniștea se reinstală. Nimic nu se clintea. Dintr-o dată, portiera deformată a mașinii se deschise cu o mișcare lentă și un scârțâit prelung. Din mașină, cu picături de sânge prelingându-i-se pe față, ieși Iustin cu picioarele-i tremurânde și cu respirația accelerată. Se uită o dată la mașina distrusă din fața lui, apoi în sus, la locul din care venise și începu să strige nervos:

- Vale nenorocită! Drum nenorocit! Pădure spurcată! Mașină tâmpită! Lua-v-ar naiba pe toate!

Tăcu pentru un moment, după care lovi roata mașini cu piciorul, amintindu-și din cauza cui ajunsese în situația de față, începând să strige din nou în gura mare:

- Mi-e scârbă de toți și de toate!

Făcu câteva ture în jurul mașinii pentru a vedea în ce stare se află, înjurând și țipând cât îl țineau plămâni, iar când se resemnă cu ideea că mașina era acum doar o grămadă inutilă de fier și panta pe care coborâse era prea abruptă pentru a o parcurge în sens invers, își luă inima în dinți și începu să își târască picioarele obosite printre copaci, lăsând mașina și drumul în urma lui.

Merse și merse ore în șir, dar, indiferent de drumul pe care îl alegea, ajungea mereu în același luminiș în care luna își arunca razele timide pe pământul mort. Simțindu-se copleșit de oboseală,

se puse în genunchi și începu să ude țărâna cu lacrimile sale amare, care i se prelingeau pe fața însângerată. Un singur lucru se mai auzea pe lângă suspinele sale: cântecul unei bufnițe care se apropia de el în zbor. Își ridică capul pentru a încerca să o zărească, dar avu surpriza ca bufnița să dispară într-un nor de lumină chiar în fața lui, în locul ei făcându-și apariția o femeie cu trupu-i semitransparent plutind deasupra pământului, rochia sa zdrențuită părând să aparțină unor timpuri de mult apuse. Se uita cu ochii larg deschiși la această făptură, neștiind ce să facă. Respirația îi îngheță, iar inima începu să i se zbată cu putere. Ar fi vrut să fugă, dar când încercă să se ridice în picioare, acestea îi cedară și se prăbuși pe spate. Apariția fantomatică se apropie de el, ațintindu-l cu ochii săi sticloși și lipsiți de viață. Iustin începu să țipe cât putu de tare, aplecându-și capul și punându-și mâinile în jurul lui.

- Nimeni nu te poate auzi aici... strigi degeaba. Și chiar dacă te-ar auzi cineva, nimeni nu ar veni după tine. Omul se pune întodeauna pe sine primul, prea puțini riscându-și viața pentru alții.

Bărbatul își ridică privirea pentru a vedea silueta fantomei care îi vorbea cu un glas stins și care își ținea mâna întinsă pentru a-l ajuta să se ridice. Cu toate că femeia nu arăta înfricoșător, ci arăta aproape normală – cu excepția trupului ei semitransparent și a faptului că plutea – lui Iustin încă îi tremura inima în piept.

- Care este numele tău? îl întrebă fantoma.
- Iu... Iustin...
- Cel care gândește corect, nu-i așa?
- Poftim?
- Asta înseamnă numele tău, nu-i așa?
- Da, îi răspunse el hotărât, deși habar nu avea dacă era așa sau nu, după care prinse un pic de curaj și se prinse de mâna rece a fantomei, ridicându-se încet de jos.
- Ce cauți în mijlocul pădurii de unul singur?
- Am avut un accident. Mașina mea a fost distrusă și nu am avut altceva ce să fac decât să încerc să îmi găsesc calea spre civilizație prin pădure, îi răspunse el.
- Ei bine, toate au un rost până la urmă.
- Rost? Ce rost ar putea avea să te rătăcești în pădure în toiul nopții?

Fantoma afișă un zâmbet cu subînțeles, după care îi răspunse:

- Treci printr-o perioadă dificilă. Probabil că nu are cine să te sfătuiască și de aceea ai ajuns la mine.
- Eu nu cred în destin și în vorbe din astea din bătrâni...
- Păcat! Ele nu sunt spuse la întâmplare! Ele sunt lecții din care ai ce învăța.
- Fie cum spui tu, îi răspunse Iustin din vârful buzelor, vrând să schimbe subiectul.
- Ai de gând să îmi spui adevăratul motiv pentru care ești aici?
- Dar tocmai ți l-am spus, sări Iustin ca ars.

Femeia se uită cu o privire bănuitoare la el, răspunzându-i scurt și rece:

- Mi se pare că ai omis pe cineva din povestea ta. Andreea o chema oare?
- Știi? o întrebă Iustin șocat.
- Spune-mi ce s-a întâmplat!

Bărbatul ezită, dar amintindu-și că nu se afla chiar în preajma unui om, se decise să asculte întocmai ceea ce ea îi cerea și începu să îi povestească despre această Andreea. Era logodnica lui. O femeie în care el credea că a găsit definiția iubirii, dar despre care se înșelase amarnic. Îi povesti despre cât de fericit era cu ea și despre planurile de viitor pe care și le făceau împreună. Iar apoi fața lui se întunecă când începu să îi spună despre modul cum a aflat că ea îl înșela cu un alt bărbat.

- Cum ai aflat acest lucru? îl întrebă fantoma bănuitoare.
- A trebuit să plec din cauza serviciului câteva zile, iar când m-am întors, am găsit-o la masă cu un bărbat căruia îi dădea să mănânce... am făcut o criză de gelozie. Nu am vrut să aud nimic din ce îmi spunea. M-am urcat în mașină și am plecat... așa am ajuns aici.
- Lucrurile nu sunt mereu ce par a fi.
- Nu mai vreau să aud astfel de vorbe! S-a întâmplat și asta este! Trecutul nu se poate schimba!
- Să știi că am învățat un lucru cât am fost în viață... o lecție pe care viața a vrut neapărat să mi-o dea. Și anume, faptul că nu poți să construiești ceva fără să plătești un preț. Iar prețul diferă de la o persoană la alta... unii trebuie să plătească cu bani, iar alții cu viața.
- Și asta ce are de a face cu mine?
- Tu vrei să construiești ceva, o familie, iar pentru a face asta trebuie să plătești un preț: orgoliul tău. Fără acest sacrificiu construcția se va năruie. Până la urmă, orgoliul ne orbește, ne face să vedem lucruri care nici măcar nu sunt acolo...

Iustin mai vru să spună ceva, dar fantoma îi întoarse spatele, levită până lângă un copac și îi spuse:

- Urmează cărarea din spatele acestui copac. Te va duce în siguranță acolo unde trebuie să ajungi.

După aceste vorbe, se preschimbă la loc în bufniță, luându-și zborul în lumina ștersă a soarelui. Iustin nu mai stătu pe gânduri, ci începu de-ndată să urmeze cărarea scâladată din ce în ce mai mult în lumina caldă a soarelui.

*

Totul era întunecat și liniștit. Dintr-o dată, un mic punct de lumină începu să apară. Un strigăt șoptit se auzea de undeva din depărtare: *Trezește-te!* Punctul de lumină se lărgi și deveni din ce în ce mai luminos, până când întunericul fu risipit cu totul. Iustin se trezise pe un pat moale, cu mâinile Andreei în jurul trupului său și cu durere de cap.

- Unde sunt? întrebă el amețit.
- Ești la Mănăstirea Curtea de Argeș, îi răspunse femeia cu vocea-i tremurândă de plâns.
- Ce caut eu aici?
- Ai fost găsit în curtea mănăstirii cu o rană serioasă la cap. Delirai! Urlai în gura mare că ai vorbit cu o fantomă în pădure.

Ultima propoziție îl făcu să tresară. Acum își amintea de femeia cu care vorbise în pădure și, mai mult, își amintea și cum ajunsese acolo. Ar fi vrut să sară din nou la ceartă, dar femeia începu din nou să îi vorbească:

- Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat... verișorul meu primar a fost prins într-un incendiu. A reușit să se salveze sărind pe geam, dar căderea i-a fracturat ambele mâini. I-am spus că poate să stea la noi până când își revine și până își reconstruiește casa.

La auzul acestor vorbe, remușcarea începu să își facă apariția. Iustin începu să tremure și să plângă în timp ce Andreea îl cuprinse cu brațele și îl strânse cu grijă să nu îl rănească și mai tare decât era deja. Peste umărul ei, Iustin fu în stare să privească pe geam. Acolo, printre decorațiunile mănăstirii, deasupra zidului inscripționat cu povestea Anei, zări o bufniță stând în cuibul ei. Cu ochii înlăcrimați privind înspre ea, începu să repete de mai multe ori „Mulțumesc!”, strângându-și în brațe, cu putere, iubirea regăsită.

TEXTUL DRAMATIC

Să scriem un text dramatic!

Cum arată un text dramatic...

1. Structură pe acte și scene

ACTUL I

← **Acte și scene. Actele schimbă decorul, scenele schimbă personajele**

(O anticameră bine mobilată. Ușă în fund cu două ferestre mari de laturi. La dreapta, în planul din fund o ușă, la stânga altă ușă, în planul din față. În stânga, planul întâi, canapea și un fotoliu)

Scena I

TIPĂTESCU, puțin agitat, se plimbă cu „Răcnetul Carpaților” în mână; e în haine de odaie; PRISTANDA în picioare, mai spre ușă, stă rezemat în sabie

TIPĂTESCU (terminând de citit o frază din jurnal) : „...Rușine pentru orașul nostru să tremure în fața unui om!... Rușine pentru guvernul vitreg, care dă unul din cele mai frumoase județe ale României pradă în ghearele unui vampir!...” (indignat) Eu vampir, 'ai?... Caraghioz!

PRISTANDA (asemenea) : Curat caraghioz!... Pardon, să iertați, coane Fănică, că întreb: bambir... ce-i aia, bampir?

TIPĂTESCU: Unul... unul care sugă sângele poporului... Eu sug sângele poporului!... (...)

2. Indicații scenice

ACTUL I

(O anticameră bine mobilată. Ușă în fund cu două ferestre mari de laturi. La dreapta, în planul din fund o ușă, la stânga altă ușă, în planul din față. În stânga, planul întâi, canapea și un fotoliu)

Scena I

← **Indicații scenice**

TIPĂTESCU, puțin agitat, se plimbă cu „Răcnetul Carpaților” în mână; e în haine de odaie; PRISTANDA în picioare, mai spre ușă, stă rezemat în sabie

TIPĂTESCU (terminând de citit o frază din jurnal) : „...Rușine pentru orașul nostru să tremure în fața unui om!... Rușine pentru guvernul vitreg, care dă unul din cele mai frumoase județe ale României pradă în ghearele unui vampir!...” (indignat) Eu vampir, 'ai?... Caraghioz!

PRISTANDA (asemenea) : Curat caraghioz!... Pardon, să iertați, coane Fănică, că întreb: bambir... ce-i aia, bampir?

TIPĂTESCU: Unul... unul care sugă sângele poporului... Eu sug sângele poporului!... (...)

3. Numele personajelor

ACTUL I

(O anticameră bine mobilată. Ușă în fund cu două ferestre mari de laturi. La dreapta, în planul din fund o ușă, la stânga altă ușă, în planul din față. În stânga, planul întâi, canapea și un fotoliu)

Scena I

TIPĂTESCU, puțin agitat, se plimbă cu „Răcnetul Carpaților” în mână; e în haine de odaie; PRISTANDA în picioare, mai spre ușă, stă rezemat în sabie

TIPĂTESCU (terminând de citit o frază din jurnal) : „...Rușine pentru orașul nostru să tremure în fața unui om!... Rușine pentru guvernul vitreg, care dă unul din cele mai frumoase județe ale României pradă în ghearele unui vampir!...” (indignat) Eu vampir, 'ai?... Caraghioz!

PRISTANDA (asemenea) : Curat caraghioz!... Pardon, să iertați, coane Fănică, că întreb: bambir... ce-i aia, bampir?

TIPĂTESCU: Unul... unul care sugă sângele poporului... Eu sug sângele poporului!...

PRISTANDA: Dumneata sugă sângele poporului!... Aoleu!

TIPĂTESCU: Mișel!

PRISTANDA: Curat mișel!

TIPĂTESCU: Murdar!

PRISTANDA: Curat murdar!

Personajele, al căror nume e urmat de : și de replică!

4. Didascalii

ACTUL I

(O anticameră bine mobilată. Ușă în fund cu două ferestre mari de laturi. La dreapta, în planul din fund o ușă, la stânga altă ușă, în planul din față. În stânga, planul întâi, canapea și un fotoliu)

Scena I

TIPĂTESCU, puțin agitat, se plimbă cu „Răcnetul Carpaților” în mână; e în haine de odaie;

PRISTANDA în picioare, mai spre ușă, stă rezemat în sabie

TIPĂTESCU (terminând de citit o frază din jurnal) : „...Rușine pentru orașul nostru să tremure în fața unui om!... Rușine pentru guvernul vitreg, care dă unul din cele mai frumoase județe ale României pradă în ghearele unui vampir!...” (indignat) Eu vampir, 'ai?... Caraghioz!

PRISTANDA (asemenea) : Curat caraghioz!... Pardon, să iertați, coane Fănică, că întreb: bambir... ce-i aia, bampir?

TIPĂTESCU: Unul... unul care sugă sângele poporului... Eu sug sângele poporului!...

PRISTANDA: Dumneata sugă sângele poporului!... Aoleu!

TIPĂTESCU: Mișel!

PRISTANDA: Curat mișel!

TIPĂTESCU: Murdar!

PRISTANDA: Curat murdar!

Didascalii (indicații scenice), care indică actorilor tonalitatea, gesturile, mimica, atitudinea pe scenă.

5. Dialogul dramatic

ACTUL I

(O anticameră bine mobilată. Ușă în fund cu două ferestre mari de laturi. La dreapta, în planul din fund o ușă, la stânga altă ușă, în planul din față. În stânga, planul întâi, canapea și un fotoliu)

Scena I

TIPĂTESCU, puțin agitat, se plimbă cu „Răcnetul Carpaților” în mână; e în haine de odaie;

PRISTANDA în picioare, mai spre ușă, stă rezemat în sabie

TIPĂTESCU (terminând de citit o frază din jurnal) : „...Rușine pentru orașul nostru să tremure în fața unui om!... Rușine pentru guvernul vitreg, care dă unul din cele mai frumoase județe ale României pradă în ghearele unui vampir!...” (indignat) Eu vampir, 'ai?... Caraghioz!

PRISTANDA (asemenea) : Curat caraghioz!... Pardon, să iertați, coane Fănică, că întreb: bambir... ce-i aia, bampir?

TIPĂTESCU: Unul... unul care sugă sângele poporului... Eu sug sângele poporului!...

PRISTANDA: Dumneata sugă sângele poporului!... Aoleu!

TIPĂTESCU: Mișel!

PRISTANDA: Curat mișel!

TIPĂTESCU: Murdar!

PRISTANDA: Curat murdar!

Replicile personajelor. (Dialog.)

Ai reținut ce reprezintă fiecare culoare?

ACTUL I

(O anticameră bine mobilată. Ușă în fund cu două ferestre mari de laturi. La dreapta, în planul din fund o ușă, la stânga altă ușă, în planul din față. În stânga, planul întâi, canapea și un fotoliu)

Scena I

TIPĂTESCU, puțin agitat, se plimbă cu „Răcnetul Carpaților” în mână; e în haine de odaie;

PRISTANDA în picioare, mai spre ușă, stă rezemat în sabie

TIPĂTESCU (terminând de citit o frază din jurnal) : „...Rușine pentru orașul nostru să tremure în fața unui om!... Rușine pentru guvernul vitreg, care dă unul din cele mai frumoase județe ale României pradă în ghearele unui vampir!...” (indignat) Eu vampir, 'ai?... Caraghioz!

PRISTANDA (asemenea) : Curat caraghioz!... Pardon, să iertați, coane Fănică, că întreb: bambir... ce-i aia, bampir?

TIPĂTESCU: Unul... unul care sugă sângele poporului... Eu sug sângele poporului!...

PRISTANDA: Dumneata sugă sângele poporului!... Aoleu!

TIPĂTESCU: Mișel!

PRISTANDA: Curat mișel!

TIPĂTESCU: Murdar!

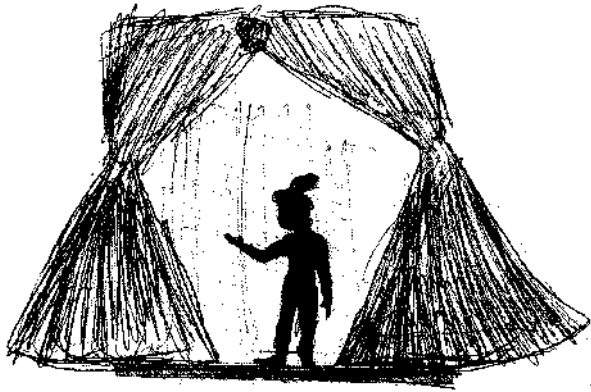
PRISTANDA: Curat murdar!

Pentru început, trebuie.....

- ★ Să hotărăști unde va avea loc acțiunea scenică.
- ★ Scrie o introducere scurtă care să descrie spațiul, eventual pune și un indice temporal.

Apoi gândește-te la.....

- Decide care vor fi personajele
- Scrie la început o scurtă descriere a fiecăruia
- Păstrează numărul personajelor principale cât mai mic cu putință
- Oferă personajelor trăsături distinctive

E momentul să punem o problemă....

- Acțiunea ar trebui să-ți fie cunoscută pe momente înainte să începi să o scrii
- Ar trebui să ai în minte diferite scene ale acțiunii
- Dialogul trebuie să spună povestea
- Actele schimbă decorul, scenele schimbă personajele
- Păstrează linia poveștii simplă și clară!

Reguli...

- Pune alineat de fiecare dată când un alt personaj vorbește
- Pune numele personajului în stânga, urmat de două puncte: **Petru:**
- Dă indicații personajelor între paranteze (*poți folosi și italicele*): (*Deschizând ușa pentru ca regele să intre.*)

Cuvintele dintre paranteze nu sunt rostite.

De exemplu... SCUFIȚA ROȘIE

Lista personajelor:

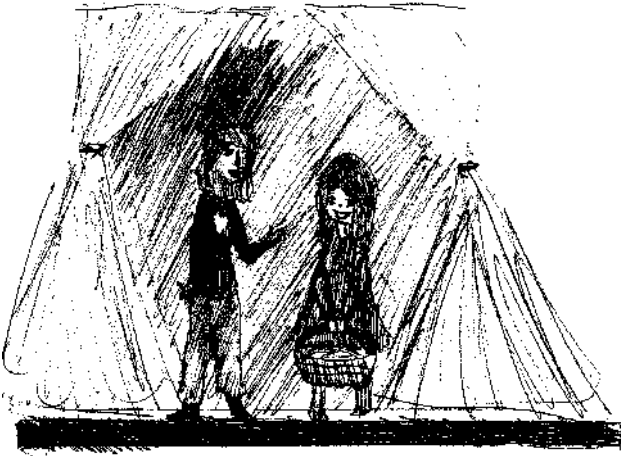
Mama: o doamnă agitată, purtând un șorț de bucătărie

Scufița Roșie: o fetiță care poartă o mantie roșie cu o glugă. Bună și săritoare.

Bunica: O bătrânică bolnavă

Lupul: ...

Pădurarul:...

ACTUL I

În bucătărie, Mama împachetează un coș pe masă, în timp ce Scufița Roșie își pune scufița în cap.

Mama: (fermă) Ai grijă cum duci coșul, să nu strici prăjiturile.

SR: (cuminte) Desigur, mamă, sunt atât de frumos decorate... N-aș vrea să le stric.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Câteva texte scrise de colegi de vârsta ta...

Șapca Roșie

(o parodie după “Scufița Roșie” a Fraților Grimm)

de Andrei Maria

Personaje :

Șapca Roșie, curier la Restaurantul Roșu („Șapca Roșie”, deoarece poartă la muncă o șapcă roșie de curier cu emblema restaurantului) poreclit „Erbăvuș” (de la iarbă), deoarece este vegetarian

Bucătarul șef, bucătarul șef al restaurantului Roșu

Generalul, căpetenia canibalilor

Al doilea curier, colegul de muncă al lui Șapca Roșie

Canibalul 1

Canibalul 2

Canibalul 3

Canibalul 4

Canibalul 5

Canibalul 6

Individul-lup, al șaptelea canibal

ACTUL I

(O bucătărie dintr-un restaurant - pizzerie, îmbrăcată în faianță, în stânga un cuptor de cărămidă, iar în mijloc o masă de metal cu un scaun)

Bucătarul șef umple un aluat de pizza de pe masă când primește un telefon.

Bucătarul șef: Alo, aici Restaurantul Roșu. Doriți să comandați ceva... o pizza mare... Vegetariană... poftim? Nu v-am auzit. Puteți vă rog să repetați?... fără ciuperci ați zis?... da...bine, la ce adresă?... „Coliba din pădure”... ce număr?... 28?... bine, deci o pizza mare vegetariană fără

ciuperci la „Coliba din pădure” numărul 28... bine, va ajunge în aproximativ jumătate de oră... O zi bună !

(Bucătarul lasă telefonul jos)

Bucătarul șef: Erbăvuț!

(Șapca Roșie - Erbăvuț vine alergând)

Șapca Roșie: Da, șefu'!

Bucătarul șef *(dându-i o cutie de pizza):* Du pizza asta la „Coliba din pădure”, la numărul 28.

Șapca Roșie: Desigur, șefu'.

(Șapca Roșie iese din scenă)

ACTUL II

SCENA 1

(În pădure)

Șapca Roșie merge fluierând prin pădure ținând pizza. Brusc, intră în scen urlând, atacându-l pe Șapca Roșie, un individ care arată ca un lup. Cei doi se luptă, iar individul lup câștigă, lăsându-l pe Șapca Roșie inconștient, aruncând pizza în culise și ducându-l în culise.

În scenă intră în marș, mergând foarte organizați, un grup de 7 canibali, fiecare are câte un ciomag (par), iar ciomagul generalului este decorat cu simboluri tribale, are în vârf două ramificații în formă de T de care sunt agățate talismane, pietre pictate etc..Generalul este o brută armată.

Generalul: Stop!*(se întoarce cu fața la canibali)* Raportați!

(pe rând canibalii raportează noutățile)

Canibalul 1: În partea de nord, totul este în ordine. Nicio schimbare.

Canibalul 2: În partea de nord-est, muncitorii s-au revoltat, dar imediat am reinstaurat ordinea.

Canibalul 3: În partea de est, un copac s-a prăbușit, dar a produs daune minime. Muncitorii au pornit deja reparațiile.

Canibalul 4: În partea de sud, nimic nou.

Canibalul 5: În partea de sud-vest, totul este în ordine.

Canibalul 6: În partea de vest, a avut loc un incendiu. Au fost arse două case, însă sunt reparabile.

Generalul: Unde este numărul 7?!

(Individul-lup intră cu Șapca Roșie care este încă inconștient)

Individul-lup: Scuzați-mă de întârziere, domnule. Am găsit acest om în partea de nord-vest și consider că e numai bun de mâncat.

(Generalul scoate o măsurătoare și începe să-l măsoare pe Șapca Roșie)

Generalul: Din acesta vom face supă de burtă.

(Șapca Roșie se trezește speriat)

Șapca Roșie: Cine sunteți voi? Ce vreți? Vreți să mă mâncați?

Generalul: Prindeți-l!

Șapca Roșie *(calmându-se):* Vă sugerez să nu mă mâncați. Eu voi pleca... voi lua pizza și voi pleca.

Generalul *(râzând):* Nu vei reuși să scapi.

Șapca Roșie: Ce ziceți de o înțelegere. Nu mă mâncați, iar eu mă revanșez cu niște mâncare. Vreți o mămliguță cu brânză, niște mici...

(Generalul face semn canibalilor să se adune. Ei se strâng într-un cerc și încep să șușotească. După ce termină de șușotit ies din cerc și încep să vorbească total dezordonat)

Canibalul 4: Salată!

Canibalul 2: Nu, ciorbă!

Individul-lup: Nu, mămăliguță cu brânză și smântână!

Canibalul 3: Nu, tort!

Generalul *(venind din spatele lor, cu o voce fericită și lacomă):* Musaca!

Toți canibalii: Da, da, da!

Șapca Roșie *(vorbind ca un chelner și scoțând un carnețel pe care începe să scrie):* Deci musaca rămâne?

Toți canibalii: Da!

Șapca Roșie: Ce fel de musaca?

Toți canibalii: Vegetariană.

Șapca Roșie *(mirat):* Vegetariană!? Dar voi sunteți canibali!

Generalul: Și ce!? Asta înseamnă că nu putem fi vegetarieni!? Noi ținem la sănătatea noastră!

Șapca Roșie: Bine, bine. Deci musaca vegetariană să fie?

Toți canibalii: Da!

(Șapca Roșie scoate telefonul mobil, formează un număr și sună)

Șapca Roșie: Alo, șefu', am nevoie de o favoare ... poți să îmi livrezi niște musaca vegetariană?... o să mă revanșez... bine, bine... unde? *Ăăă (luând telefonul de la ureche și întorcându-se spre canibali, cu o voce scăzută) unde suntem?*

Canibalul 5: În pădure la „Piatra Mare”.

Șapca Roșie: Alo, în pădure la „Piatra Mare”, ... da ... mersi ... pa.

Șapca Roșie: Vine imediat.

(Canibalii se duc în partea stângă a scenei uitându-se în depărtare și așteptându-l pe curier. Curierul vine din partea dreaptă a scenei, el și Șapca Roșie se salută, dau mâna, fără a fi observați de canibalii care încă îl așteaptă în partea stângă a scenei. Curierul merge la ei, îl bate pe general pe umăr iar ei se întorc)

Generalul: În sfârșit.

Curierul *(dându-le mâncarea):* Pofțiți. E din partea casei.

Generalul *(către canibali):* Cum spuneți?

Toți canibalii: Mulțumim.

(Canibalii ies din scenă în partea stângă iar curierul și Șapca Roșie în partea dreaptă.)

SCENA II

(La Coliba din Pădure. Șapca Roșie intră în scenă cu pizza în mână, din nou merge fluierând și apoi se oprește și se uită pe bonul pizzei)

Șapca Roșie *(gândind cu voce tare):* „Coliba din pădure”... numărul 28.*(luându-și privirea de pe bon)* Aici e. *(ridicând tonul):* A sosit pizza.

(Generalul intră în scenă)

Generalul: Tu ce cauți aici?

Șapca Roșie *(mirat):* Tu ai comandat pizza?

Generalul *(mirat):* Tu ești curierul?

Șapca Roșie: Da. Poftim pizza. 35 de lei.

Generalul (*indignat*): Cât!? Asta-i jecmăneală! O să plătești pentru asta! (*generalul îl ia pe sus pe Șapca Roșie și îl duce în culise*)

Șapca Roșie (*plângându-se, pe un ton plictisit*): Nu din nou !
(*Generalul îl duce în culise, iar piesa se termină*)

Câteva texte dramatice scrise de colegi un pic mai mari...

Cortina de Fier

de Cristina Hotăran

ACTUL I

(*Vineri, 11 august 1961. Berlin, Germania. Stația Friedrichstrasse. Ora 5:41 p.m. Peronul 7, plin de oameni grăbiți să prindă unul din cele 50 de locuri din ultimul tren al zilei spre suburbia estică a orașului. Aerul este uscat, închegat de temperatura ridicată de afară și de fumul degajat de uzina din apropiere. Un șuierat puternic anunță sosirea trenului de noapte spre Mainz.*)

Scena 1

(*Noor aleargă grăbită printre oameni. Orele de vioară s-au prelungit neobișnuit de mult de data aceasta. Mai are 15 minute. Încetinește când îl zărește într-un colț, pe banca lor, jucându-se cu mâinile în poală. Se uită împrejur, nedorind să fie văzută de vreun cunoscut al tatălui ei, apoi se așează lângă el. Christof își ridică privirea spre ea și îi zâmbește ușurat.*)

CHRISTOF: Credeam că nu mai vii azi.

NOOR: Am încercat să plec, dar când doamna Althaus începe să vorbească despre Strauss, nu se mai oprește. Îmi pare rău. (*îi cuprinde mâna dreaptă între palme și și-o lipește de obraz*)

CHRISTOF: E în regulă. Mai bine câteva minute decât nimic. (*oftează, schimbând subiectul*)
Vreo veste de la Alem? (*viitorul soț, ales de părinți, al lui Noor*)

NOOR: (*clipește lung*) Duminică seara va sosi la Bonn, iar de acolo va veni direct la noi acasă. Tata e în al nouălea cer. Faptul că primește o mulțime de bani din toată „afacerea” asta e doar un bonus pe lângă bucuria pe care i-o provoacă gândul că în sfârșit va scăpa de mine.

CHRISTOF: Îmi vine greu să cred că cineva ar vedea plecarea ta drept un lucru bun.

NOOR: Tata e tradiționalist, deci, în opinia lui, când o fată se naște într-o familie musulmană e un motiv de tristețe. (*vocea îi tremură puțin*)

CHRISTOF: În curând nu va mai trebui să ne facem griji în privința asta. Alem va ajunge și va găsi o cameră goală. Nu te vei căsători cu el. Tatăl tău nu va primi bani pentru tine. Vom fugi duminică în zori și totul va rămâne doar o amintire urâtă în urma ta. Realitatea vom fi noi doi. (*o sărută ușor, fugitiv, de teamă să nu îi prindă cineva. Se gândește la viitor și la cum nu vor mai fi nevoiți să se ascundă*)

NOOR: Îmi e greu să o las pe mama. Urăsc faptul că ea a trebuit să trăiască o viață întreagă alături de un bărbat pe care nu îl iubește. Aș vrea să îi pot spune despre tine, despre iubirea noastră. Aș vrea să mă susțină, să vrea să te cunoască. Dar e un lucru imposibil. Îi e frică de el. Mai devreme sau mai târziu ar afla că ea știe și i-ar face rău. Apoi ar veni după noi. (*scutură din cap, încercând să își alunge gândul din minte*)

CHRISTOF: (*o privește cu îngrijorare*) Nu te gândi la asta. Atâta timp cât ești cu mine nimeni nu te va răni.

NOOR: *(se ridică, văzând trenul care se apropie de stație)* Ajunge trenul. Trebuie să plec. Îmi vei lipsi mâine.

CHRISTOF: *(se ridică și el, ajustându-și bretelele. O prinde apoi de mână)* Aleg o zi fără tine, pentru ca mai apoi să te am o viață întreagă. *(îi zâmbește)* Ne vedem poimăine în fața gării. Ora 8. Adu doar strictul necesar. Și te rog, ai grijă de tine.

(Christof o privește cum își face loc printre oameni și urcă. Rămâne preț de câteva clipe pe loc, cu ochii fixați pe trenul care se îndepărtează.)

ACTUL II

(Duminică, 13 august 1961. Berlin, Germania. Stația Friedrichstrasse. Ora 7:58 a.m. Anarhie generală. Oameni aleargă dintr-o parte în alta. În aer răsună zgomotul unei betoniere, înăbușit însă de țipete disperate. În mijlocul străzii, o duzină de ofițeri înarmați stau de strajă de-o parte și de alta a unui gard de sârmă ghimpată.)

Scena 1

(Christof privește confuz de jur împrejur, încercând să înțeleagă ce se petrece. Cu coada ochiului o zărește pe Noor, de cealaltă parte a gardului, cu o privire în egală măsură de nedumerită. Se apropie de gard și o strigă, fapt care o face pe fată să alerge spre el. Stau față în față, mâinile lor întâlnindu-se printre gratii.)

NOOR: Nu înțeleg. Ce se întâmplă? De ce fuge toată lumea?

CHRISTOF: Nu am idee. Pare că încearcă să ne dividă. *(îi șoptește)* Du-te lângă clădire. Sari!

NOOR: *(suspină, lacrimi începând să i se prelingă pe obraji)* Nu... nu pot!

CHRISTOF: E doar un gard. Ia-o pe la margine, acolo nu e niciun soldat. Nu te va vedea nimeni.

NOOR: *(plânge puternic și se desprinde de gard)* Nu pot! Nu pot să plec așa! Nu pot! O să ne găsească! O să ne găsească și o să ne omoare! O să te omoare! Nu pot să îl las să te omoare! *(face alți câțiva pași în spate)*

CHRISTOF: *(urlă)* Noor, sari! Te rog, doar sari! Te prind eu! Va fi totul bine! *(o vede pe fată scuturând din cap, fapt care îl face să se agațe cu putere de gard. Un soldat îl trage și îl aruncă la pământ)*

NOOR: Îmi pare rău. *(începe să se îndepărteze, dar se oprește când îi aude vocea)*

CHRISTOF: *(disperat)* Voi veni după tine! Îți promit! Până atunci, vreau ca în fiecare seară să te uiți la gardul ăsta și să știi că eu sunt de cealaltă parte. Vorbește cu mine, Noor. Și eu am să fac la fel.

(Fata încuviințează, mai mult pentru sine, apoi fuge. Departe de gard, departe de Christof, departe de viitorul lor. În urma ei, el, rămas la pământ, își pleacă fața în palme și începe să plângă.)

ACTUL III

(Duminică, 13 august 1961. Berlin, Germania. Casa familiei El-Hashem. Ora 11:11 p.m. Liniște mormântală. Toate becurile sunt stinse, mai puțin o lampă de veghe ce luminează difuz camera de la etaj. Pe balcon, o fată.)

Scena 1

(Noor stă cu coatele sprijinite de balustrada de metal și privește cu ochii mișiți printre clădiri, unde, cu chiu cu vai, poate zări Friedrichstrasse și gardul de sârmă. Părul brunet și lung, acoperit de regulă de un hijab, îi flutură ușor în vânt. Picioarele goale îi tremură pe gresia rece a balconului, însă nu pare să bage de seamă. Privirea ei rămâne fixată și buzele ei murmură de parcă i-ar vorbi cuiva.)

NOOR: *(oftează)* Sper că ești bine. M-am rugat la Allah ca Dumnezeuul tău să aibă grijă de tine. Te rog, iartă-mă. Sunt o fricoasă. Mi-a fost mult prea teamă să îmi las viața în urmă și să mă avânt în necunoscut, oricât de frumos și plin de tine ar fi fost el. Acum câteva ore l-am cunoscut

pe Alem. Nu e de mirare că tata l-a ales; îi seamănă foarte bine. A spus că ne vom căsători în data de 30 a lunii și, de îndată ce se deschid granițele, vom merge în Egipt. (*închide ochii strâns, pentru a împiedica lacrimile să curgă*) Oriunde aș fi, să știi că mă gândesc la tine. Inima mea o caută în continuare pe a ta.

ACTUL IV

(*Duminică, 13 august 1961. Berlin, Germania. Stația Friedrichstrasse. Ora 11:11 p.m. Peronul 7, cufundat în liniște și beznă totală. Dintr-un colț, pâlpaie slab o lumină de flacără.*)

Scena 1

(*Christof stă singur, în gara goală, pe banca goală, pe banca lor. Se uită pierdut la gardul aflat la vreo 10 metri în față, în timp ce între mâini aprinde și stinge inconștient o brichetă.*)

CHRISTOF: A trebuit să vin aici. Nu m-a interesat și încă nu mă interesează de riscuri. După ziua de azi m-am simțit atât de departe de tine încât nu a fost suficient să îți vorbesc. A trebuit să vin în locul în care mi-ai fost cel mai aproape. (*suspină lung*) Încă încerc să înțeleg de ce nu ești acum cu mine, de ce nu ai putut pleca, Noor. Puteam fi doar noi doi și ar fi fost totul atât de simplu. În orice caz, nu am să mă las. Nu am să te las. Voi găsi un mod de a veni după tine. Ai grijă de tine. Măcar până când voi avea eu.

(*Se ridică de pe bancă, își ia de după ureche țigara din foi și și-o aprinde. Trage adânc în piept, apoi expiră, fumul întunecând odată cu aerul și gândurile lui.*)

ACTUL V

(*Miercuri, 30 august 1961. Berlinul de Vest. Ora 11:11 p.m. O mansardă mică, îngustă, umedă. Un geam cu sticla crăpată face legătura între interior și exterior. Sub el un birou din lemn de nuc, pe care sunt așezate maldăre de cărți și o lampă veche cu petrol.*)

Scena 1

(*Christof se mișcă agitat în față și în spate pe scaunul șubred de la birou. Ochii îi sunt întunecați în spatele ochelarilor de citit, semn al stresului și al nopților nedormite. Aruncă o privire fugitivă spre pat, pe care stă împachetată o uniformă militară. Trage apoi aer în piept și privește pe fereastră la proaspăt-construitul zid de beton de pe Friedrichstrasse.*)

CHRISTOF: Cu fiecare zi ce trece, simt că fac un pas înainte și doi înapoi. M-am înrolat în armată, în speranța că voi fi trimis în misiune de partea cealaltă, că așa voi avea o șansă mai mare de a te găsi. Însă alaltăieri au înlocuit gardul de sârmă cu un zid de doi metri, care tot crește în înălțime pe zi ce trece. Așadar, îmi va fi mult mai greu acum să ajung la tine. Dar nu mă dau bătut. Mă trezesc în fiecare dimineață cu gândul la tine. Sper că ești bine. Te iubesc tot mai mult.

ACTUL VI

(*Miercuri, 30 august 1961. Berlinul de Est. Ora 11:11 p.m. O cameră nouă, aproape goală, rece. Un pat neatins în mijloc. Un dulap lângă ușă. O fată singură la fereastră.*)

Scena 1

(*Noor privește în depărtare prin fereastra larg-deschisă. Zidul de beton se întrezărește printre clădirile cenușii. Ochii îi sunt goi, secați de lacrimile care au curs neîncetat timp de două săptămâni.*)

NOOR: Astăzi te-am dezamăgit, Christof. Eu și Alem ne-am căsătorit la prânz. Nunta nu a fost deloc ca cele despre care îmi povestea mama când eram mică. Nimeni nu a râs, nimeni nu a dansat, nimeni nu a zâmbit. Am devenit soț și soție, tata și-a primit banii, apoi fiecare ne-am retras în camerele noastre. Poimâine ne vom muta într-o casă nouă, mai aproape de centrul orașului. Nu voi mai merge la lecțiile de vioară. Voi ieși în oraș doar însoțită. Îi voi vedea pe ai mei o dată pe lună. Pe tine cine știe când te voi mai vedea. Dacă te voi mai vedea. În gândul meu suntem împreună. Noapte bună, inima mea. Te voi visa diseară. Sper că mă vei visa și tu.

ACTUL VII

(Joi, 24 martie 1966. Berlinul de Vest. Ora 9:38 a.m. O cafea luminoasă de pe bulevard. Oameni discută animat la mese și lângă bar. În aer plutește un miros de cafea și prăjituri proaspăt scoase din cuptor.)

Scena 1

(Christof își bea cafeaua de dimineață la un separeu cu vedere spre stradă. Urmărește cu privirea oamenii de afară, ușurați de venirea primăverii și zâmbește. Apoi, ochii lui poposesc pe zidul cenușiu, acum înalt de patru metri.)

CHRISTOF: Îmi pare rău că nu ți-am mai vorbit de mult. Armata e mult mai grea de cât mi-aș fi putut închipui vreodată. Ieri am fost detașat în Est. Ne-au percheziționat până la piele la intrare și ne-au însoțit pe toată durata vizitei. Mi s-a părut că te văd, nu departe de apartamentul doamnei Althaus. Sper că încă mai iei lecții de vioară. Abia aștept să te aud cântând.

ACTUL VIII

(Vineri, 10 septembrie 1971. Berlinul de Vest. Ora 12:03 a.m. Un apartament boem, luminat de câteva lumânări ici-colo. „Concert pentru vioară în Re major” al lui Beethoven răsună dintr-un gramofon vechi.)

Scena 1

(Christof stă în salon, tolănit pe un fotoliu de piele lângă fereastră. Are ochii închiși și fredonează încet acordurile viorii. Soarbe din când în când dintr-un pahar cu coniac.)

CHRISTOF: Am cunoscut pe cineva acum ceva timp, Noor. Îmi era teamă să îți spun. O cheamă Lea. I-am povestit despre tine. E convinsă că ești minunată. Ești minunată. *(oftează)* Luna trecută am aflat că a rămas însărcinată. Vom avea o fiică. Cel mai probabil ne vom căsători înainte ca ea să nască. Să nu crezi că asta m-a făcut să te uit. Mă gândesc la tine mereu.

ACTUL IX

(Miercuri, 31 decembrie 1986. Berlinul de Est. Ora 7:42 p.m. Aceeași cameră, acum veche, aproape goală, rece. În patul desfăcut doar me buștean un bărbat. La fereastră, plânge încet, pentru a nu fi auzită, o fată.)

Scena 1

NOOR: Îmi e atât de dor de tine, Christof. Îmi pare rău că nu ți-am mai vorbit de mult. Timpul nu mai are nicio însemnătate pentru mine. Alem are acum o soție nouă, mai tânără. A fost sătul de mine și de incapacitatea mea de a-i oferi un moștenitor. Soția nouă i-a dăruit un băiat. Eu sunt tot mai singură. Mă trezesc în fiecare dimineață cu gândul că poate a venit ziua în care mă vei salva. De ce nu ai venit încă? Inima mea o caută cu disperare pe a ta.

ACTUL X

(Joi, 9 noiembrie 1989. Berlin, Germania, Stația Friedrichstrasse. Ora 8:27 a.m. Oameni aleargă dintr-o parte în alta, se îmbrățișează, râd. În aer răsună urlete de fericire. Granițele au fost deschise. Zidul urma să cadă.)

Scena 1

(Christof își plimbă privirea împrejur. După mai bine de 28 de ani, zidul urma în sfârșit să fie distrus. Buletinul de știri de la radio care anunță acest lucru îl făcu să se ridice de la masa de dimineață și să iasă în stradă, spre uimirea soției și celor doi copii. Ajunse în fața zidului de pe Friedrichstrasse, din care mai rămăsese mai puțin de un metru înălțime de cărămizi și ciment. Își aminti atunci de ziua aceea de 13 august, când viața lui, care urma să înceapă, se sfârșise brusc. Continuă să cerceteze mulțimea când, la zece metri în fața lui, în adunătura de oameni scăpați de regimul comunist, ochii lui se intersectară cu unii familiari. Zâmbi.)

TEXTUL ARGUMENTATIV

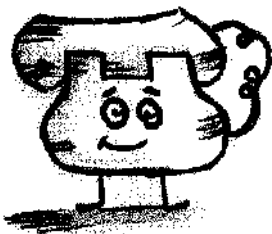
Să scriem un text argumentativ!

Cum scrii un text argumentativ

Pentru început, trebuie.....

- ★ Să știi că, din moment ce ți se cere să îți exprimi părerea despre o problemă, idee etc, părerea ta contează!
- ★ Să citești cu atenție cerința, căci acolo se precizează despre ce trebuie să îți exprimi opinia
- ★ De obicei, cerința = un simplu fapt sau o întrebare care așteaptă răspuns din partea ta
- ★ De exemplu:

Ar trebui interzise telefoanele în școli?

Gândește-te dacă.....

- ★ Ești de acord sau nu cu interzicerea telefoanelor în școli

- ★ Întreabă-te de ce și oferă-ți două răspunsuri = două idei de la care poți porni

Cum îți structurezi ideile...

Alineat 1

Ipoteza = O scurtă introducere, începând cu expresii care arată că e vorba despre părerea ta proprie, precum: **În opinia mea** sau **Putem afirma că**, urmate de cuvintele – cheie (interzis, telefon) și de două **idei** (cele două răspunsuri date de tine la problema propusă). Adică părerea ta despre situația în discuție.

În opinia mea,

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Alineat 2

Argument 1 = Începe cu expresii prin care să arăți că îți susții părerea cu o primă idee: **În primul rând** sau **Un prim argument în acest sens** sau **Pe de o parte**. Apoi dezvoltă prima idee din ipoteză și explic-o la nivel teoretic (abstract).

În primul rând,

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Alineat 3

De exemplu,

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Exemplu 1

Ideea cu care ți-ai susținut până acum opinia trebuie însoțită de un exemplu clar. Începe cu expresii care să atenționeze asupra faptului că ideea teoretică va oferi ilustrații concrete: situații, persoane, personalități care au acționat astfel: **De exemplu, De pildă, Un exemplu în acest sens** etc Formulează un enunț în care să illustrezi argumentul abstract cu o situație concretă.

Alineat 4

În al doilea rând,

.....
.....
.....
.....
.....
.....

Argument 2

Începe cu expresii prin care să arăți că îți susții părerea cu a doua idee: **În al doilea rând, Un al doilea argument în acest sens sau Pe de altă parte.** Dezvoltă a doua idee din ipoteză, apoi explic-o la nivel teoretic (abstract).

Alineat 5

Exemplu 2

A doua idee cu care ți-ai susținut până acum opinia trebuie însoțită de un exemplu clar. Începe cu expresii care să atenționeze asupra faptului că ideea teoretică va oferi ilustrații concrete: situații, persoane, personalități care au acționat astfel: **De exemplu, De pildă, Un alt exemplu în acest sens** etc Formulează un enunț în care să illustrezi argumentul abstract cu o situație concretă.

De pildă,

.....
.....
.....
.....
.....

Concluzia

Începe cu **Deci** sau **În concluzie** pentru a arăta că vei încheia ce ai de spus. Apoi reformulează ipoteza (rescri-o folosind alte cuvinte, dar încercând să transmiți același mesaj) și adaugă o idee nouă!

În concluzie,

.....
.....
.....
.....
.....

Să ai în vedere ...

- ★ Predominanța **conectorilor logici** (acele expresii marcate cu roșu) și a **verbelor de opinie**: *consider* că, putem *afirma*, *susținând* că, *subliniind* ideea că etc
- ★ Cel puțin 6 alineate (pot fi mai multe dacă ai mai multe argumente):
 4. Ipoteza, adică opinia
 5. Primul argument sau prima idee cu care îți susții opinia
 6. Exemplul oferit la primul argument
 7. Al doilea argument sau a doua idee cu care îți susții opinia
 8. Exemplul oferit la al doilea argument
 9. Concluzia

Exprimă-ți opinia în 15 – 20 de rânduri referitor la problema dreptății în lume! Consideri că există dreptate în lume? Nu uita să-ți susții părerea cu argumente!

.....
.....
.....
.....

În primul rând, interzicerea telefoanelor în școli e o măsură inefficientă, căci în situațiile periculoase ce ar putea apărea zilnic în școli, ele ar fi extrem de utile. De exemplu, un singur apel, în cazul unui copil rănit grav, ar împiedica situația să devină mult mai tragică, iar dacă avem beneficiul telefoanelor, ar trebui să-l folosim în favoarea noastră, salvând vieți cu doar un click pe ecran.

În al doilea rând, interzicerea telefoanelor în școli e o greșeală, deoarece acestea sunt surse infinite de informații, găsite mult mai rapid decât în cărți, ceea ce salvează timpul nu doar al elevilor, ci și al profesorilor, iar telefoanele nu ar trebui interzise, ci din contră, folosite mai mult. De pildă, când dorim un sinonim, în loc să-l căutăm cinci minute în dicționar, putem folosi un telefon, iar în cinci secunde am avea răspunsul.

În concluzie, telefoanele ar trebui permise în școli, pentru că ele sunt de folos în situațiile - limită, sunt pline de informații ce pot fi accesate rapid și, după cum spune Max Levchin, "Cel mai important trend de nivel superior este trecerea la telefonul mobil", iar dacă avem un astfel de avantaj, nu văd de ce nu putem folosi "asul din mânecă", să ușureze nu doar viețile copiilor, ci și pe ale profesorilor.

Existența dreptății în lume

de Alesio Puf

Se poate considera că dreptatea este unul dintre cele mai importante lucruri din lume în ceea ce privește mintea omului, atât pentru că dreptatea primită și în același timp meritată îți oferă un oarecare confort psihic, cât și pentru că fără dreptate nimic nu ar mai duce la o ordine socială, rezultând un haos general.

Un prim punct de vedere ar fi acela că mintea ta se simte în oarecare măsură relaxată atunci când îți este dată dreptate, fiindcă tu simți că această dreptate este meritată, iar acest lucru îți crește stima de sine considerabil, nu doar pe moment, făcându-te să te încarci cu energie pozitivă.

De exemplu, dacă o mulțime de oameni ar susține o idee contrară cu a ta, iar cineva important, care are dreptul să facă acest lucru, ți-ar da dreptate, te-ai simți foarte bine și ai avea o părere mult mai bună despre tine cu privire la argumentele aduse la acea idee sau alte lucruri referitoare la acea idee și cum ți-ai susținut-o.

Un al doilea punct de vedere ar fi acela că dacă dreptatea nu ar exista în lume, întreaga societate s-ar destabiliza în ceea ce privește respectarea regulilor de bază pentru ca lucrurile să decurgă bine, astfel apărând o dezordine majoră, deoarece orice comunitate sau societate este organizată după anumite reguli scrise și nescrise, acestea aducând o armonie în cadrul ei, iar nerespectarea acestora aduce dezechilibru în toate domeniile.

Spre exemplificare, în orice societate modernă dreptatea și regulile impuse sunt aceleași pentru toată lumea, indiferent de etnie, rasă, religie, sex și alte criterii sociale, iar acest lucru menține lumea modernă în echilibru, atât din cauza faptului că nimeni nu este discriminat, cât și pentru că oamenilor le este oferită dreptate.

Așadar, existența dreptății în lume este un lucru de bază pentru a nu fi un dezastru total în cadrul lumii pentru că bucurându-te de dreptatea pe care o primești, iar despre care tu simți că îți este cuvenită, devi mult mai armonios pe plan mental și pentru că totul ar fi un adevărat haos fără dreptate, subliniind astfel că mintea omului este ținută în echilibru cel mai bine de toate regulile, drepturile, îndatoririle și dreptatea acordată, acestea fiind lucruri impuse chiar de noi.

Despre dreptate

de Anda Chiș

În opinia mea, una dintre cele mai importante calități omenești este dreptatea. Un om alege dacă dorește să fie drept sau nedrept. Eu cred că toți oamenii ar trebui să aleagă dreptatea.

În primul rând, dacă s-ar întâmpla în acest fel, lumea noastră ar putea fi perfectă, dar nu există o astfel de lume. Această lume este creată de noi, oamenii, iar noi suntem singurii care o putem schimba. Ar trebui să facem tot de ce ne stă în puteri ca să transformăm lumea într-una perfectă. Bineînțeles că nu doar nedreptatea este rea, ci și multe alte defecte ale oamenilor, de exemplu hoția și trișarea.

De pildă, dacă toți oamenii ar fi nedrepti, lumea ar fi un haos total, nu ar exista prietenii, ci toți oamenii s-ar fura unul pe altul. Copiii la școală ar copia sau ar încerca să îi păcălească pe profesori (unii fac acest lucru), profesorii i-ar prinde, dar nu le-ar face nimic. Acest lucru ar fi o nedreptate, iar copiii care învață și își fac treaba de școlar ar fi nedreptățiți.

În al doilea rând, oamenii ar trebui să aleagă dreptatea deoarece acest lucru este pentru binele lor, iar oricum cei nedreptățiți vor fi răsplătiți la un moment dat.

De exemplu, un copil copiază la un test de la colegul său de bancă, iar acesta ia o notă mai mare. Colegul de bancă nedreptățit, deoarece el învățase, iar celălalt elev doar a copiat. Dar, cu adevărul iese mereu la suprafață, se va afla că acel copil a copiat, iar domnul sau doamna profesor îi va da nota 1.

În concluzie, dreptatea trebuie aleasă mereu, chiar dacă noi credem că e mai ușor sau mai bine dacă alegem nedreptatea.

Câteva texte argumentative scrise de colegi un pic mai mari...

Despre arta de a dăruia

de Alexandra Mândra

Privind către natura aflată în veșnicul său efemer, o descoperim mereu într-o dăruire. Ne lăsăm mângâiați de degetele diafane ale soarelui, de argintul fulgilor de nea, de parfumul colorat al florilor... Dar noi, în lupta cu sisifică noastră condiție, am uitat să mai dăruim. „Avem fiecare un ulcior cu ulei și în loc să îl împărțim opaștelor oamenilor sărmani, care putrezesc în întuneric, îl păstrăm haini în piept, așteptând felinarul farului pe care fiecare dintre noi credem că suntem meniți să-l aprindem, să lumineze lumea întreagă”, remarcă umbrat de amărăciunea egoismului uman filosoful Mircea Eliade.

Ne pare pertinent a aprecia dăruirea drept cea mai de preț cale de reintegrare a omului în ordinea cosmică, atât din perspectiva permanentizării binelui, cât și din cea a dobândirii înfinirii. Un prim temei îl constituie caracterul răzbunător al omului, în sensul pe care i-l conferă Noica în lucrarea „Cuvânt împreună despre rostirea românească”, înțelegându-l drept tendința omului spre reciprocitate, spre întoarcere a binelui primit. Astfel, dăruirea devine un lung proces de reactualizare a binelui și a frumosului, ce nu se limitează la hotarele materialului. Ne amintim, astfel, de ecranizarea romanului *Război și pace*, din regia lui Ronald Dornhelm, care, într-una din fascinantele sale secvențe, surprinde o feerică dăruire de ordin metafizic: Prințul Andrei se dăruiește Natașei, oferindu-i o invitație la dans, iar aceasta, acceptând, se redefinește, alături de el, din perspectiva unității dăruirii.

Un alt argument în favoarea artei de a dăruia îl ilustrează dăruirea într-o înfinire, justificată, ca orice artă, prin depășirea robustelor granițe ale secunde și pătrunderea în echilibrul cosmic al

eternității. Dăruind lumii ceva cu adevărat prețios, devenim și noi exponenți ai nemuririi, trăind veșnic prin darul nostru. Tot așa și Brâncuși, lăsându-ne în dar infinitul în finit, prin sculpturile sale, și-a asigurat perenitatea numelui său în cultura europeană, acesta rămânând pe veci eternizat în *Coloana Infinitului*.

Pentru a concluziona, menționăm că omul societății actuale are nevoie să învețe să dăuiască nu formal, ci moral, sporind valoarea binelui în contextual unei permanente reciprocități și doborând înșelesul profan al timpului.

Text argumentativ referitor la accepțiunea eminesciană cu privire la relativitatea spațio-temporală, reliefată în citatul: „Nu există nici timp, nici spațiu, ele se află doar în sufletul nostru” (Mihai Eminescu – Sărmanul Dionis)

de Alexandra Mândra

Pentru a ne prezenta, cu toții facem referire la circumstanțele spațio-temporale care ne delimitează de-a lungul vieții. Și totuși, ființa noastră nu este îngrădită doar în secunde și mile. Atunci, care sunt hotarele în care se definește ființa noastră? Care este dimensiunea sinelui, unitatea în care universalul își găsește măsura?

Putem fi de acord cu faptul că sufletul nostru este singurul îndreptățit a pune hotare între noi și restul lumii, între viața interioară și cea exterioară, între faptă și sens. Pentru aceasta, recunoaștem că timpul și spațiul sunt cu adevărat cuprinse doar în brașele interiorității noastre, în tihna plină de sens a sinelui nostru.

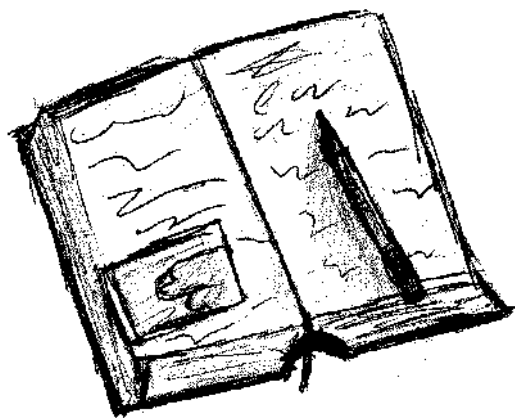
Pe de o parte, conceptul de timp este definit - din orice perspectivă - ca fiind bivalent, întru contingentul și existentul său. Astfel, *timpul sacru*, după cum numește Mircea Eliade în *Sacrul și profanul* acea temporalitate care depășește ordinea teluricului, este dimensiunea nelimitatului, a nemăsuratului, dimensiune care nu poate fi măsurată în secunde. Omul poate accesa această sferă numai în momentul sustragerii sale din universul concretului, uitând de constrângerile profane și așternându-se astfel la drumul desăvârșirii. Putem exemplifica acest fapt prin fiorii descoperirii sacralității de către personajul eliadesc Gavrilescu, aceștia fiind simțiți doar în momentul ieșirii sale din ordinea lumescului și al pătrunderii în atemporalitatea bordeiului țigăncilor, în care *ceasul iar a stat*.

Pe de altă parte, hotarele spațiului se reflectă și ele într-un *joc secund mai pur*, așa cum metaforic se exprima Ion Barbu în poezia sa, *Joc secund*, ceea ce presupune, de fapt, reflectarea spațiului în adâncimea lăuntrică a omului. Ceea ce ochiul uman fotografiază, se înmagazinează nu pe retină, ci în memoria afectivă a celui însetat de cucerirea unor noi hotare. Ne putem imagina, atunci, nemărginirea spațiului interior a unor artiști, care nu doar că au conștientizat valoarea infinitului ancorat în sine, dar l-au și eternizat. Putem lua exemplul operei muzicale „Lacul lebedelor”, în care Ceaikovski a urmărit proiectarea spațiului exterior - a unui lac - pe fondul interiorității umane, potolindu-i astfel setea de sens.

Concluzionând, aducem mențiunea că bucuria descoperirii sensului nu se poate face decât în tihna *ne-timpului* și a *ne-spațiului*, după cum delimita Noica granițele interioare ale fiului dempărat din basmul *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte*. Acestea fiind spuse, în baza căror instanțe ne putem defini ființa, în toată complexitatea ei neînțeleasă?

JURNALUL

Ce trebuie să știm despre acest tip de text?

- Însemnări zilnice ale cuiva despre anumite evenimente legate, de obicei, de viața sa; însemnări zilnice ale unor observații științifice;
- Jurnal de călătorie = relatare în scris, zi de zi, a unei călătorii;
- Jurnal de bord = registru în care se consemnează cronologic faptele survenite în timpul călătoriei unei nave;
- Jurnalul acțiunilor de luptă = document militar în care sunt descrise zilnic pregătirea și desfășurarea acțiunilor de luptă.

Ce conține?

- Timpul întâmplării (momentul în care se desfășoară întâmplarea narată și necesitatea de a reține prin consemnare zilnică timp de mai mulți ani activitățile autorului);
- Cum s-au păstrat în amintirea autorului întâmplările despre ceea povestește: impresii, opinii, fapte, evocări, idei, percepții, judecăți de valoare.,
- Existența pronumelor personale și a verbelor de persoana I;
- Pasaje care pun în evidență participarea afectivă a diaristului (engl. diary – jurnal) la întâmplările prezentate.

Nu uita!

Folosim timpul imperfect al modului indicativ pentru a arăta o acțiune durativă în trecut și timpul perfect compus pentru a indica acțiuni momentane
Introducem detalii de loc și timp pentru a arăta adevărul faptelor narate.

Cum se formulează?

- Limbajul și tonul folosite în memorii sunt: admirative, ironice, nostalgice, melancolice. Stilul este unul mai degrabă familiar, cu accente personale, subiective, implicate.

Să exersăm scrierea diaristică!

Studiază dosarul de existență al unei personalități istorice, politice sau artistice a secolului trecut. Scrie o pagină de jurnal de călătorie / jurnal de bord / jurnal al acțiunilor de luptă / jurnal de detenție / jurnal de lucru în maniera în care crezi că ar face-o respectiva personalitate.

(Te poți gândi la: *un explorator, un globetrotter, un comandant de navă, un militar din Afganistan, un fost deținut politic, un scriitor.*)

.....

.....

.....

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Cere colegului de bancă să selecteze pentru tine câteva pagini de jurnal din opera unui autor. După lectura acestuia, încercați să faceți împreună un portret moral al personalității respective, pornind de la indiciile din text.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

model de text diaristic (pagină de jurnal)

„Londra 1937
Ca să ajung la adresa dată de Nuți L. a trebuit să rătăcesc printr-un lung șir de cercuri concentrice: străzi aidoma, numai vilișoare, grădinițe, felinare tip Belisha beacons - bătute de ploaia și vântul care de trei zile au luat în stăpânire orașul. Pe străzi, spre seară nu văd pe nimeni, numai vânt, ploaie și felinare, dezolarea îmi pătrunde în oase, astfel încât modesta cameră în care o găsec pe Nuți mi se pare un liman: în vatră lucește purpuriu un foc electric, lampa de lângă fotoliu are un abajur verde, pe măsuță atrag privirea ceștile de ceai. Contrastul între confortul britanic întemeiat pe elemente simple (căldură, apă, lumină temperată, un elixir: frunzele de ceai, sticluța de rom) și tomnatecul peisaj de afară e atât de izbitor, încât nu pot să nu încerc un simțământ de înduioșare. Nu cumva în esența ei viața așa și este: ca o pădure sălbatică bătuită de jivine, plină de hârtoape și capcane, scuturată de fulgere și rafale de ploaie și, la margine, o singură căsuță luminată și caldă, de unde locatarii vor trebui să iasă cu toții înainte de implacabilii zori? Deocamdată în odaie totul e simplu și vremelnic, dulce și blând. Nuți toarnă ceaiul în cești,

radiatorul ține locul tradiționalilor bușteni și ne încălzește de ajuns; pe o tigăiță apar ouă, ochiuri. Biată luptă omenească împotriva naturii și realității, luptă în care Englezii îs meșteri. Cât îmi doresc să mă pot afunda în salvatorul confort, să uit de vrăjmașa pădure care stă și așteaptă și ne împresoară.”

(Nicolae Steinhardt, *Jurnalul fericirii*)

Câteva texte scrise de colegi de vârsta ta...

Jurnal de vacanță

de Damaris Parasca

Acum două zile, am ajuns la străbunicii mei din Moldova. Nu i-am mai vizitat de o vreme îndelungată și mă bucur nespuse de mult că am ocazia să îi revăd. Aproape uitasem frumusețea acestui loc. Aerul curat, pădurile nedeteriorate de mâna omului, cele două coline din vecinătate, toate au rămas neschimbate. Cred că m-aș putea obișnui cu o viață atât de liniștită, în care forfota și ritmul alert al orașului nu își fac simțită prezența. Nu mică mi-a fost mirarea când am observat că aici toată lumea se salută, iar majoritatea oamenilor se cunosc între ei, spre deosebire de noi, orășenii care trecem unul pe lângă celălalt în grabă, uneori uitând să schimbăm o vorbă până și cu persoanele cu care am mai avut de a face.

Aici chiar mă pot odihni. Îmi este dor de prietenii de acasă și de cățelușii mei, dar în mai puțin de o săptămână vom fi împreună din nou, până atunci încerc să mă bucur de fiecare clipă petrecută aici. În momente ca acestea începi să îți dai seama de frumusețea și farmecul unei vieți simple. Pierd noțiunea timpului de fiecare dată când merg pe vârful dealului din apropiere să admir casele tradiționale care se văd ca și cum ar fi niște jucării, tot timpul ajung să privesc apusul soarelui care parcă devine din ce în ce mai magic pe zi ce trece. M-aș putea uita la el ore în șir. Aici uiți de canicula insuportabilă specifică zonelor de câmpie. Pătrunzi în codru și te așezi la umbra unui stejar bătrân care ajunge să fie prietenul tău falnic și înțelept, mereu acolo pentru tine. Nimic nu e mai plăcut decât savurarea unei lecturi bune într-un loc răcoros, ferit de razele fierbinți ale soarelui, simțind mireasma florilor pe care obișnuiai să le culegi când iarba era mai înaltă decât tine și auzind ciripitul păsărelor care, probabil, se simt la fel de bine ca tine.

Aș mai putea povesti câte-n lună și-n stele, dar trebuie să atingem obiectivul principal pe ziua de azi: vizita Cetății de Scaun a Sucevei, și apoi, bineînțeles, să îndeplinim misiunile care ne-au adus aici: odihna, petrecerea unui timp de neuitat în natură și admirarea panoramei fantastice.

Câteva texte memorialistice scrise de colegi un pic mai mari...

Pagină de jurnal

de Ariana Șerpar

Dragă jurnalule,

Astăzi e din nou una din zilele cu nori. Nu, nu e vreme urâtă afară, ci mai degrabă în interiorul meu. Nu mă simt în stare să fac nimic, nici măcar să mă ridic din pat. Mă uit în gol spre tavan și îmi dau seama că nu trăiesc cu adevărat. Fiecare zi este doar o cursă neîntreruptă cu

obstacole. Mă gândesc: ”*Mai trec peste ziua asta și după se termină. Gata. O să fiu liberă.*”. Dar nu se termină niciodată...

Mă sufoc cu fiecare suflare pe care o trag în piept. Simt că mă înec. Simt că mă afund tot mai adânc în ape întunecate și încerc să mă apuc de ceva, orice, care să mă țină la suprafață. E în zadar. În interiorul meu simt o panică palpabilă, o frică inimaginabilă că viața se scurge din mine într-un ritm alarmant. Văd mâini care se întind spre mine și o speranță trădătoare mă încălzește. O să mă ajute! O să mă salveze! Nu. Zeci de mâini se așează pe capul meu doar ca să mă împingă și mai mult în apă, în întuneric, în abis.

În timp ce mă scufund văd fețele unor oameni la care am ținut. Le văd pe prietenele mele. Ochii lor lucesc de amuzament pentru că cineva mă jignise. Le văd cum schimbă priviri exasperate când vorbesc despre ceva de care îmi pasă, iar când tac mă acuză că nu vorbesc niciodată despre mine. În cele din urmă, le văd cum se îndepărtează râzând și mă lasă cu gândurile care mă mănâncă de vie.

Toată lumea uită extrem de ușor de mine. Poate e și vina mea. Mi-am petrecut mai mult de jumătate de viață încercând să mă fac invizibilă, să mă închid într-un glob de cristal ca să nu mă poată răni nimeni. În mod ironic, acum vreau că lumea să mă observe, să își dea seama că exist. Ce naivitate! Nu ne putem vedea cu adevărat nici măcar pe noi înșine, dar vrem să îi vedem pe alții, iar noi să fim la rândul nostru văzuți de ei și acceptați.

Îmi vine să strig până nu mai am aer, înfuriată de propriile sentimente. Nu ar fii mai ușor fără ele? Inima ia întotdeauna cele mai neinspirate decizii cum ar fii să continui să iubești pe cineva care îți face doar rău sau să te sacrifici pentru prieteni care își amintesc că exiști doar când au nevoie de tine. E mai bine să nu ai pe cine să iubești sau să iubești și să nu fii iubit înapoi?

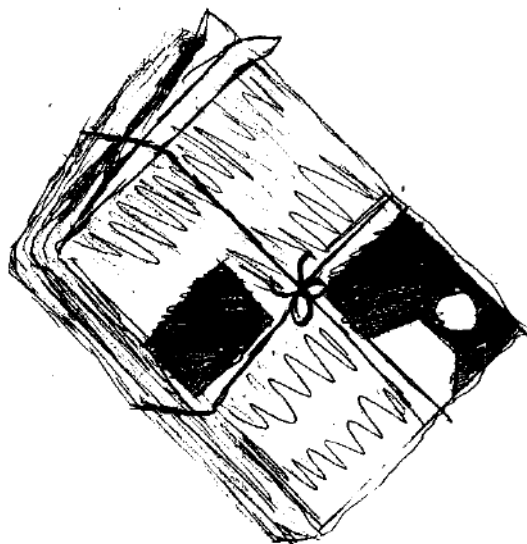
Uneori optez pentru prima variantă. Nu e chiar așa rău să fii singur. Ai mai mult timp pentru tine. Totuși, atunci când văd o familie care se plimbă liniștită prin parc sau două prietene care vorbesc și râd împreună îmi dau seama că îmi place să fiu singură, dar urăsc să mă simt singură.

Episoadele astea de tristețe trec greu, dar trec, așa cum după orice nor se va arăta la un moment dat soarele. Merită să trăiești, oricare ar fii situația în care te afli pentru că poți să treci peste orice. E mai bine să trăiești având anumite etape negative decât să nu trăiești deloc.

TEXTUL DE TIP INFORMATIV

Ce trebuie să știm despre acest tip de text?

- Are ca scop principal transmiterea unor informații ce privesc date / fapte / fenomene din realitate.
- Textul informativ are rolul de a transmite cititorilor informații, modelează înțelegerea, oferind explicații în legătură cu diverse obiecte. Informațiile transmise într-un text informativ trebuie să fie clare, pentru a fi înțelese exact de cititor / receptor. Informația transmisă în textele literare este adesea ambiguă, înțelegerea ei depinzând de modul în care cititorul interpretează textul respectiv.

Pot fi:

știrile

articolele din ziar

textele științifice

textele utilitare

anunțurile

buletinele meteo

reclamele publicitare

Ce conține?

- Informații clare. Informațiile transmise într-un text informativ trebuie să fie clare pentru a fi înțelese exact de cititor / receptor ; aici, emițătorul este o prezență discretă, estompată;
- Are scopul de a informa, de a convinge;
- Transmite informațiile prin intermediul unor cuvinte folosite cu sens propriu;
- Folosește uneori limbaj de domeniu (medical, geografic, matematic, psihologic).

Întrebările care ghidează lectura textului informativ sunt:

- Despre ce suntem informați ? Identific tema/problema la care se referă textul;
- Cum suntem informați ? (cum este structurata informația, ce tip de lexic predomină în text);
- De ce ? (în ce scop este transmisă informația)

Pași:

- Identific informațiile cele mai importante (ideile principale) pe care le oferă textul;
- Identific detaliile legate de ideea principală (ideile secundare);
- Identific modul în care sunt prezentate informațiile;
- Tonul comunicării: sobru / umoristic; Limbajul folosit: colocvial / neologic.

Atitudinea autorului față de cele prezentate:

neutră / implicată;

model de text informativ

Mersul trenurilor

Nr	Pret	Data calatorie	Tren	Statie plecare	Statie sosire	Ora plecare	Ora sosire	Servicii
1	Pret	10-06-2017	R- 2602	Arad	Timisoara Nord	04:37	05:48	2
2	Pret	10-06-2017	R- 2027	Arad	Timisoara Nord	05:57	07:17	1 2
3	Pret	10-06-2017	IR 1744	Arad	Timisoara Nord	06:46	07:43	1 2 3 4
4	Pret	10-06-2017	IRN 1765	Arad	Timisoara Nord	07:34	08:35	1 2 3 4
5	Pret	10-06-2017	R- 3112	Arad	Timisoara Nord	07:51	09:19	2
6	Pret	10-06-2017	IR 73	Arad	Timisoara Nord	12:46	13:33	1 2
7	Pret	10-06-2017	R- 2604	Arad	Timisoara Nord	13:44	15:11	2
8	Pret	10-06-2017	R- 2606	Arad	Timisoara Nord	14:35	15:56	2
9	Pret	10-06-2017	R- 2608	Arad	Timisoara Nord	16:27	17:50	2

Să exersăm scrierea de text informativ!

Ești șeful clasei a VI-a C. Împreună cu d-na dirigintă, organizezi o excursie de o zi la Timișoara. Ajut-o în organizarea excursiei, descifrând orarul trenurilor, în așa fel încât grupul clasei să ajungă în Timișoara cel mai târziu la ora 9.30.

de Andreea Incicău

Se spune că, atunci când se întorcea acasă după o zi de școală, Albert nu era întrebat de mama lui: - *Cum a fost azi la școală? Ce note ai luat?*, ci: - *Câte întrebări inteligente ai formulat?*

Albert Einstein a fost un fizician teoretician, născut în anul 1879 și decedat în anul 1955. El a fost de etnie evreiască, dar s-a născut în Germania. Acesta nu a fost doar un fizician teoretician, ci și un filosof al științei, inventator, scriitor științific, astronom, pedagog, profesor, fizician și autor de non-ficțiune. Acesta era considerat un geniu, obținând Premiul Nobel pentru Fizică, Medalia Copley și Medalia Max Planck. Majoritatea contribuțiilor sale în Fizică sunt legate de teoria relativității restrânse și teoria relativității generalizate, contribuind și la mecanica cuantică, mișcarea brownie a moleculelor, teoria radiației, proprietățile termice ale luminii și încă o mulțime de alte lucruri, care ne demonstrează încă odată, că a fost unul dintre cei mai străluciți oameni de știință ai omenirii.

Cuvintele care îl definesc pe Albert Einstein sunt inteligența, ingeniozitatea și seriozitatea. El și-a dedicat cea mai mare parte a vieții fizicii, muncind pentru descoperirile sale. Cu siguranță era un om muncitor, serios, inventiv și genial, remarcându-se în istorie prin descoperirile sale uimitoare. Una dintre cele mai faimoase formule inventate de el se baza pe energia nucleară, aceasta cuantificând energia disponibilă a materiei. Această formulă era $E=mc^2$, însemnând că energia este egală cu masa înmulțită cu viteza luminii la pătrat în centimetri pe secundă și făcea parte din teoria relativității.

Așadar, Albert Einstein rămâne un geniu al fizicii, care a revoluționat lumea prin descoperirile sale extraordinare.

Câteva texte memorialistice scrise de colegi un pic mai mari...

Tragedia ce a tulburat liniștea Teatrului Vechi Arad

de Mălina Duma

Anul 1883 este ghinionist pentru clădirea Teatrului Vechi, un incendiu având loc chiar după repetiția piesei Henric al IV-lea, piesă așteptată cu sufletul la gură de către admiratorii teatrului românesc....

Eroul Teatrului Arădean: Halmai Andor

Pe data de 1 octombrie 1885, mult îndrăgitul și așteptatul Teatru de Stat se va redeschide. Inaugurarea va avea loc în Sala mare, unde va fi pusă în scenă o piesă originală care va prezenta peripețiile prin care a trecut clădirea. Toate aceste lucruri nu erau posibile fără munca grea și devotamentul constructorului - șef Halmai Andor și alechipei sale, care au muncit mai bine de doi ani pentru a ne aduce înapoi bucuria dramaturgiei.

Ziarul zilei din 1885 stă în ramă deasupra mesei de telefon din hol de când mă știu. Țin minte că atunci când eram mic, îl rugam pe străbunicul, eroul acelui articol, să îmi

povestească despre cum a reușit să reconstruiască teatrul, iar el îmi spunea tot felul de povești despre nori de praf dansatori și copilării de genul ăsta. Dar acum sunt mare și pot să îmi citesc singur ziarul înrămat din hol, pot să înțeleg și singur că în teatru erau actori, nu fantome de praf și, mai cu seamă, pot să înțeleg că oamenii ăștia mari nu înțeleg nimic despre dezvoltare! Ei se comportă ca niște copii care desfac lucrurile doar pentru a avea ce să construiască înapoi. Spre exemplu, podul Traian. Treceam peste el în fiecare zi când mergeam să o vizitez pe bunica, era foarte frumos și stabil, dar ei l-au dărâmat doar pentru ca o săptămână mai târziu să înceapă să își repare greșeala și să îl reconstruiască. Adulții ăștia, blocați într-un veșnic joc de-a Meșterul Manole...